

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 78ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Οι τήβεννοι που δολοφονούν...

Ο φυλακισμένος αναρχικός Σπύρος Δαπέργολας βρίσκεται στην 64η μέρα απεργίας πείνας. Έχοντας φτάσει πια στο κατώφλι του θανάτου -ήδη η υγεία του έχει υποστεί μη αναστρέψιμες βλάβες- επιμένει ν' αντιστέκεται στη βαρβαρότητα. Απέναντι σ' έναν εγκληματικό κι αδυσώπητο μηχανισμό, απέναντι σε μια δικαστική εξουσία της οποίας μοναδικό μέλημα είναι να κρατάει ερμητικά κλειστά τα άτια στα παρακελεύσματα του δικαίου, απέναντι σ' ένα κράτος που επιδιώκει να θριαμβεύσει με μια ατέλειωτη στριγγλιά, αντιπαράτασσει την αποφασιστικότητα της αξιοπρέπειας οπλίζοντάς την με το έσχατο βόλι: Την ίδια του τη ζωή.

Ο Σπύρος Δαπέργολας κρατείται από τον Ιούνιο του 1995 με την κατηγορία της ληστείας τράπεζας -αν μπορεί να θεωρηθεί ληστεία η μπρανκαλεονική απόπειρα στην οποία έλαβε μέρος. Ενώ έχει παρέλθει προ πολλού το 18μηνο που ορίζει ο νόμος ως ανώτατο όριο προφυλάκισης, επιδιώκεται η έντεχνη επιμήκυνσή του με δικαστικά πραξικοπήματα κι ασφαλίτικες κατασκευές.

Η κραυγή οργής κι αξιοπρέπειας που ανεμίζει ο Σπύρος Δαπέργολας δεν αφορά μόνο στην υπόθεσή του. Είναι γενικότερα, ένα ανάχωμα στην πλήρη κρατική ασυδοσία και στη δικαστική χούντα που γίνεται ολοένα και πιο ασύδοτη. Ένα ανάχωμα το οποίο ο Σπύρος έχτισε με υλικό τη ζωή του η οποία δραπετεύει κάθε μέρα από το σκελετωμένο του κορμί.

Οι δολοφόνοι γελιούνται αν νομίζουν ότι ο Σπύρος είναι μόνος. Πλάι του δε βρισκόμαστε μόνο εμείς που μοιραστήκαμε μαζί του την ελπίδα και την αγωνία του Αγώνα. Στο πλάι του βρίσκεται κάθε άνθρωπος που δεν έχει λοβοτομηθεί από το κυνήγι του χρήματος, που δεν έχει αλυσσοδεθεί από τον τρόπο της ένστολης βίας, που ασπάζεται την ανθρωπιά σαν οδηγό ζωής.

Το πείσμα του συντρόφου μας γίνεται άνεμος.

Άνεμος που ξεσηκώνει τις καρδιές.

Άνεμος που καίει το φόβο.

Άνεμος αξιοπρέπειας...

Το ελληνικό σύνταγμα διασφαλίζει:

“την απόλυτη προστασία της ζωής, της τιμής, της ελευθερίας, των αδιακρίτως εθνικότητας, φυλής και γλώσσας ή πολιτικών πεποιθήσεων όσων βρίσκονται στην ελληνική επικράτεια” (άρθρο 5, παράγραφος 2)

**... εκτός και αν αυτοί έχουν εισέλθει
στη χώρα δίχως διαβατήριο...**

Ωστε αυτός είναι λοιπόν ο ελληνοχριστιανικός πολιτισμός σας; Αυτή την αξία έχουν για σας η ζωή, η τιμή, η ελευθερία... που απειλείται να τις δέσετε πισθάγκωνα στη μέση μιας πλατείας, όταν διακυβεύεται η ιδιοκτησία σας. Και δε θα είναι βέβαια η πρώτη φορά...

Κάποιοι σαν και εσάς είναι αυτοί που πραγματοποίησαν, από το 1991 ως και σήμερα, τις 73 καταγεγραμμένες δολοφονικές επιθέσεις εναντίον ξένων εργατών, κυρίως Αλβανών. Μεταξύ σας βρίσκονται όλοι εκείνοι οι φιλήσυχοι ιδιοκτήτες που διέπραξαν αναρίθμητα άλλα εγκλήματα σε βάρος μεταναστών. Κρατικοί “λειτουργοί” της

δημοκρατίας σας, όπως οι αστυνομικοί Γούργαρης, Ραβαζούλης, Βασιλείου, Βαλμάς, Γεωργόπουλος, Μακρής, Ντέζος, απέδειξαν, μόνο μέσα στο 1996, την ανωτερότητα της κουλτούρας σας εκβιάζοντας ή ληστεύοντας ξένους εργάτες, Αλβανούς και άλλους, σκοτώνοντάς τους ακόμη και μέσα σε αστυνομικά τμήματα (όπως έγινε τον περασμένο Γενάρη στο Βύρωνα).

Οι Αλβανοί ήταν καλοί όταν σκάβαν το κτήμα σας, όταν χτίζαν τον τοίχο σας, όταν βάφαν το σπίτι σας... τους συμπονέσατε (;) μάλιστα όταν κάποιος από αυτούς έχασε το μικρό του γιο από κάποιον δικό σας...

συνέχεια στην τρίτη σελίδα

Μήνυμα του Γ. Μπαλάφα

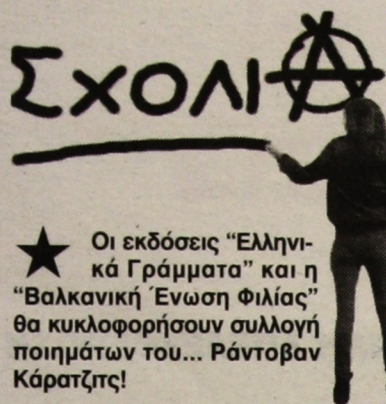
Στις 9/11/96 ο Σπ. Δαπέργολας άρχισε απεργία πείνας σαν έσχατο μέσο καταγγελίας, διαμαρτυρόμενος για την συνεχιζόμενη πέραν του 18μηνου κράτησή του χωρίς ποινή. Αρνήθηκε να δεχτεί το καθεστώς της κατάφορης παραβίασης απ' τους υπαλλήλους του κρατικού μηχανισμού της δικαιοσύνης, ακόμα και των νόμων που οι προϊστάμενοί τους έχουν θεσπίσει. Η περίπτωση του Σπ. Δαπέργολα δεν είναι η μοναδική, που οι νόμοι του κράτους εφαρμόζονται στην χειρότερή τους εκδοχή για τον πολίτη -κρατούμενο. Στις πλείστες των περιπτώσεων έτσι γίνεται, είναι κανόνας, είναι γνωστό σ' όποιον πολίτη καθ' οιονδήποτε τρόπο έχει εμπλακεί σαν κατηγορούμενος. Αν και υποτίθεται το κράτος θεσπίζει νόμους για την προστασία του πολίτη απ' την αυθαιρεσία και την υπερβολή των υπαλλήλων του και των μηχανισμών του, απ' την άλλη ανέχεται, ενθαρρύνει, προτρέπει ή και επιβάλλει ακόμα, το μη σεβασμό των ιδίων των νόμων. Επιβάλλει στον αστυνομικό, στον εισαγγελέα ή στο δικαστή την καταστράτηγηση κάθε έννοιας δικαίου, τους προτρέπει στην υπέρβαση και την αδικία, τους θρέφει με το μίσος για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια. Στους εξουσιαζόμενους τους πρέπει η σκληριότητα, κι οι σκληροί δεν έχουν δικαιώματα.

συνέχεια στη σελίδα 3

Συγκεντρώσεις αλληλεγγύης

★ στο Σπύρο Δαπέργολα διοργανώνεται σήμερα στις 12 το πρωί στα Προπύλαια.

★ στο Γιώργο Μπαλάφα διοργανώνεται την Παρασκευή 17/1 στις 18.00 στο Πάρκο Ελευθερίας.

ΑΠΕΡΓΙΕΣ...

...Ακόμη μια εθνική κρίση

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, TV, ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ.

Πολιτικοί συντάκτες, ειδικοί συνεργάτες, διεθνολόγοι, ακαδημαϊκοί, διανοούμενοι. Εθνικόφρονες, αριστεροί, φασίστες, προοδευτικοί, παλαίμαχοι αναλυτές και κάθε είδους μαθητευόμενοι μάγοι. Η προβολή των "εθνικών" θεμάτων σε -και με- κάθε είδους μέσο ανέδειξε μια καινούρια γενιά ειδικών, δίνοντας τροφή σε μια ακατάσχετη φιλολογία για το έθνος που απειλείται. Αυτό που κάποτε ήταν γραφικό (Σαρτζετάκης, "είμεθα έθνος ανάδελφον"), έγινε στη συνέχεια ανησυχητικό (Τσουδερού, στο υπουργικό συμβούλιο, "να μπει ο στρατός στην Αλβανία") για να καταλήξει στο τέλος επικίνδυνο. Μια αυτονομημένη και αυτοτροφοδοτούμενη πολιτική, μια κεντρική πολιτική επιλογή, μια τακτική χειραγώγησης, μια επικοινωνιακή στρατηγική. Τα "εθνικά" ζητήματα έχουν πια ξεπεράσει το ερασιτεχνικό στάδιο της κατανάλωσής τους στο επίπεδο του θεάματος και διεκδικούν μια κεντρικότητα που, στη σύγχρονη ιστορία, μόνο στην περίοδο της χούντας γνώρισαν.

Τα τελευταία χρόνια η Τουρκία, η Αλβανία και η FYROM έχουν αναδειχτεί σε κορυφαία ζητήματα, καταλαμβάνοντας πολλές φορές την μεγαλύτερη -ή όλη- την έκταση της εσωτερικής πολιτικής επικαιρότητας. Αποικίζοντας αντίστοιχα τη συνείδηση της κοινωνίας με τον φόβο του άλλου, την αίσθηση της μόνιμης απειλής και άρα καλλιεργώντας την αντίληψη της κοινής ταυτότητας και εστίας απέναντι στον εχθρό. Καθώς ο εργάτης και το αφεντικό πλειοδοτούν σε χαρακτηρισμούς για τους "αλβανούς φονιάδες και τους τούρκους δολοφόνους", συναινούν σιωπηλά στην αντίληψη πως συνυπάρχουν αρμονικά σε μια κοινωνία με κοινούς, όχι μόνο εχθρούς, αλλά και στόχους, κοινό παρόν και κοινό μέλλον. Στον οδοστρωτήρα του εθνικισμού επιχειρούνται να συνθλιβούν οι ταξικές αντιθέσεις και οι

κοινωνικές αντιστάσεις -και δυστυχώς πολλές φορές με επιτυχία.

Για την επικαιρότητα και πέρα απ' αυτήν...

Και ξαφνικά αυτή την εβδομάδα στο επίκεντρο βρέθηκαν οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί της Κύπρου. Παρόλες τις σημαντικές διαστάσεις του ζητήματος -το έμπρακτο σπάσιμο του εμπάρκο όπλων από το κυπριακό κράτος, τις αντιδράσεις της Ελλάδας, της Τουρκίας και των ΗΠΑ, την απαρχή μιας διείσδυ-

σης της ρωσικής επιρροής στην ανατολική Μεσόγειο- τα πράγματα απέχουν πολύ από τον τρόπο που παρουσιάστηκαν από τα ΜΜΕ. Στο βαθμό που τόσο η Ελλάδα, όσο και η Τουρκία, έχουν ήδη παραγγείλει πυραυλικές συστοιχίες εδάφους-εδάφους και εδάφους-θαλάσσης μέσω βεληνεκούς, αποκτούν την δυνατότητα να πλήτουν αστικά κέντρα σε μεγάλο βάθος, τερματίζοντας έτσι αστραπιαία την παραμικρή εμπλοκή με αμοιβαία αλληλοκαταστροφή. Οι αντιερασιτεχνικοί S-300 του κυπριακού στρατού, ούτε πρακτικά -στο στρατιωτικό επίπεδο- ούτε συμβολικά -ενισχύοντας το "ενιαίο αμυντικό δόγμα"- αλλάζουν το παραμικρό στην πραγματικότητα της διαμάχης δύο υπερεξοπλισμένων κρατών.

Για μια ακόμη φορά, τα "εθνικά" θέματα ήρθαν στο προσκήνιο της επικαιρότητας. Με την υπερβολή να κρύβει την πραγματικότητα, με τα πρωτοσέλιδα γεμάτα πυραύλους, με τους γνωστούς ειδικούς αναλυτές στο γνωστό ειδικό ρόλο, με δημοσιεύματα για στρατιωτικές επιθέσεις εκατέρωθεν του Αιγαίου. Και όπως πάντα στην πιο βολική στιγμή. Ενώ στην Τουρκία βρίσκεται σε εξέλιξη το πιο πολύκροτο πολιτικό σκάνδαλο για το τουρκικό παρακράτος. Ενώ στην Ελλάδα μόλις έχει τελειώσει ένα απεργιακό κλίμα και ξεκινά ένα άλλο. Δεν είναι σύμπτωση...

Όσο απλοϊκό και ν' ακούγεται το ότι το εθνικιστικό κλίμα καλλιεργείται σε περιόδους κρίσεων, αντιστοιχεί στην πραγματικότητα μιας εποχής ραγδαίων μεταλλαγών. Καθόλου απλοϊκό, και πολύ λιγότερο απλό απ' ό,τι φαίνεται, θα επιχειρηθεί μια προσέγγισή του στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας. Η χειραγώγηση δεν μπορεί παρά να είναι πολυσύνθετη για να μπορεί να είναι αποτελεσματική. Και το παραμύθι λειτουργεί καλά προς το παρόν. Ή αλλιώς το έθνος (για 173η φορά φέτος) κινδυνεύει...

M.K.

★ Οι εκδόσεις "Ελληνικά Γράμματα" και η "Βαλκανική Ένωση Φιλίας" θα κυκλοφορήσουν συλλογή ποιημάτων του... Ράντοβαν Κάρατζιτς!

★ Προφανώς ο κύριος Κούβελας δεν θα εντάσει τον εν λόγω λογοτέχνη στους "λαπάδες"...

★ Η νέα υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Μαντλίν Ολμπράιτ δήλωσε πως "Πρέπει να γράψουμε την Ιστορία της εποχής μας"...

★ ...προσθέτοντας ότι "η ηγεσία μας πρέπει να υποστηρίχτει για να προστατευτούν τα συμφέροντά μας σε όλον τον κόσμο". Σαφές!

★ Δεν αμφιβάλλουμε βεβαίως για το ότι οι ΗΠΑ θέλουν να "γράψουν την ιστορία της εποχής μας".

★ Το έχουν άλλωστε κάνει με τόση επιτυχία και στο παρελθόν...

★ Οι ινδιάνοι, οι πληθυσμοί της Λατινικής Αμερικής, της Νοτιοανατολικής Ασίας και τόσοι άλλοι, έχουν ζήσει από πρώτο χέρι αυτή τη συγγραφική της ιστορίας.

★ Για την "ιστοριογραφία" των ΗΠΑ, εξάλλου, πολλά θα είχε να προσθέσει και ο Μωχάμετ Χαμντάν...

★ ...όπως και ο Γιώργος Μπαλάφας, του οποίου η δική πλησιάζει...

★ "Το μέλλον ανήκει στη σύγκρουση πολιτισμών".

★ "Για όσους αναζητούν την ταυτότητά τους χρειάζονται κάποιοι εχθροί".

★ "Έχουμε ανάγκη ενός απλουστευμένου χάρτη της πραγματικότητας".

★ "Ο φόβος απέναντι στο ξένο, βοηθά τον άνθρωπο στην προσπάθεια αυτοπροσδιορισμού του".

★ Αποφθέγματα του αμερικάνου "πολιτικού στοχαστή" Σάμιουελ Χάντιγκτον, ενός από τους πιο επιδέξιους απολογητές (μαζί με τον Φράνσις Φουκουγιάμα και το Φρανσουά Φιρέ) αυτού του όνειδους για την ανθρωπότητα που επισήμως κυκλοφορεί με το όνομα "νεοφιλελευθερισμός" ή εποχή του "τέλους της Ιστορίας".

★ Διόλου παράξενο που και οι τρεις ανωτέρω "στοχαστές" κατέχουν στρατηγικές θέσεις στο ίδρυμα Όλιν, της ομώνυμης πολυεθνικής εταιρείας χημικών προϊόντων, επίσημος στόχος του οποίου είναι να "ενισχύσει τους οικονομικούς, πολιτικούς και πολιτισμικούς θεσμούς που στηρίζουν την ιδιωτική επιχείρηση"...

"Dhe ja, te braktisur nga nderi yne,
Ne nje nenshtrim te madh ndodhemi,
Te drejtuar me dhune aty ku nuk duam."

NXENESI I DAVILO

(shek.13-14)

Per shume vjete jetuam ne nje shtet te izoluar nga te tera anet, pa ditur se c'behet ne "Boten e jashteme". Jetuam ne nje shtet qe karakterizohej nga racizmi kundra te huajve, kundra minoriteteteve dhe kundra kujtdo qe ishte i ndryshem. Pantonim si skllever shume ore dhe parate mernim nuk na arinin per te jetuar. Dhuna e qeverise ushtrohej mbi ne perdite. Ne qofte se ankoheshim per te drejtat tona, aty ku se c'fare na prishte.

BURGU.

U hapen kufijte... Erdhi "demokracia". Shume nga ne per te kuar te demokraci te mernim neper vende te huaja me shpresen e qe jete me te mirendur. Germani, kudo dhe ku, na dante asrjen dyshim. Dhuna nga qeveria, shfrytëzimi nga pronaret, racizem, ofendime te perditeshme, burgime, zime.

BOLL ME!

Nuk do rrim me spektator! Indiferentizmi dhe frika jone te behet urrejte per cdo gje qe na shfrytëzon.

GREK DHE SHQIPTAR
PUNTOR, VELLEZER!
POSHTË NENSHTRIMI

RREFUGJATE SHQIPTARE KUNDER NENSHTRIMIT

Αυτή η αφίσσα κυκλοφόρησε από αλβανούς της περιοχής Νέων Λιοσίων, στην Αθήνα. Πρόκειται για μία δική τους πρώτη πρωτοβουλία, κυρίως δήλωσης παρουσίας. Τυπώθηκε στα αλβανικά και στα ελληνικά σε δύο χιλιάδες κομμάτια, αντίστοιχα. Ακολουθεί το κείμενο της αφίσσας στα ελληνικά.

"Και να, εγκατελειμένοι από την αξιοπρέπειά μας, σε μια μεγάλη καταπίεση βρισκόμαστε, οδηγημένοι με βία εκεί που δεν θέλουμε..."

Μαθητής του Davilo
13ος-14ος αιώνας

Για πολλά χρόνια ζούσαμε σε μια χώρα απομονωμένη από παντού, χωρίς να ξέρουμε τι γίνεται στον "έξω κόσμο". Ζούσαμε σε μια κοινωνία που την χαρακτήριζε ο ρατσισμός ενάντια στους ξένους, στις μειονότητες και σε οποιονδήποτε ήταν διαφορετικός. Δουλεύαμε σαν σκλάβοι πολλές ώρες και τα χρήματα που παίρναμε δεν μας έφταναν για να ζήσουμε. Η βία του κράτους μας παραμόνευε καθημερινά.

Αν διαμαρτυρόμασταν για το δικό μας ξέραμε τι μας περίμενε:

Η ΦΥΛΑΚΗ

Άνοιξαν τα σύνορα... Ήρθε η "Δημοκρατία". Αρκετοί από εμάς για να επιζήσουμε αναγκαστήκαμε να πάμε μετανάστες σε άλλες χώρες με την ελπίδα μιας καλύτερης ζωής. Ιταλία, Γερμανία, Ελλάδα, παντού. Κι όμως δεν είδαμε διαφορά. Βία από το κράτος, εκμετάλλευση από τα αφεντικά, καταπίεση, ρατσισμός, καθημερινοί εξευτελισμοί, φυλακίσεις, απελάσεις.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ!

Δεν θα μείνουμε άλλο θεατές. Η αδιαφορία και ο φόβος μας να γίνει οργή ενάντια σε κάθε τί που μας καταπιέζει.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΔΕΡΦΙΑ

ΑΛΒΑΝΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΠΡΙΝ ΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ, ΚΑΠΟΥ ΑΛΛΟΥ, ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Σα νά 'ταν χθες, στην Ελλάδα

Το κείμενο που ακολουθεί δεν είναι "επίκαιρο" (από την "ειδησεογραφική" άποψη). Είναι όμως απόλυτα επίκαιρο, στο βαθμό που καταγράφει μια ακόμα όψη της νέας παγκόσμιας οικονομικής πραγματικότητας, είναι επίκαιρο γιατί μέσα από αυτό το χρονικό των κινητοποιήσεων των ουκρανών ανθρακωρύχων του περασμένου καλοκαιριού μπορούν να αντληθούν χρήσιμα συμπεράσματα, τόσο χάρη στις αναλογίες τους με τις πρόσφατες αγροτικές κινητοποιήσεις, όσο και γιατί είναι ενδεικτικό του είδους των ειδήσεων που τα διεθνή Μ.Μ.Ε. επιλέγουν να μην μεταδίδουν...

Το άρθρο που ακολουθεί μεταφράστηκε από τα ρωσικά από τη "Γκόλος Τρουντά" ("Φωνή της Εργασίας"), το ενημερωτικό δελτίο της ουκρανικής αναρχοσυνδικαλιστικής ομοσπονδίας. Αποτελεί μια πρώτη επαφή με την πραγματικότητα της Ουκρανίας και τους εκεί συντρόφους, μια επαφή που ελπίζουμε στο μέλλον να γίνει πιο σταθερή...

3 ΙΟΥΛΙΟΥ: Στην πόλη Ντονέτσκ αποκλείονται από ανθρακωρύχους βασικές οδικές αρτηρίες της πόλης. Στις κινητοποιήσεις συμμετέχουν οι εργαζόμενοι στα ορυχεία "Οκτιαμπόρσκαγια", "Τσελιουσκιντσεβ", "Λιντίεβκα", "Κουμπίσεβσκα", "Πανφίλοφσκαγια", "Γκόρκα" και "Καλίνιν". Η απεργιακή επιτροπή δίνει συνέντευξη στην τοπική τηλεόραση, όπου ζητά συγγνώμη από όλους τους κατοίκους για τις ταλαιπωρίες που σχετίζονται με το κλείσιμο των δρόμων και τους ζητά να καταλάβουν τους ανθρακωρύχους και να κάνουν υπομονή. Αυτό το μέρος της συνέντευξης δεν μεταδίδεται. Όμως, η στάση των Μ.Μ.Ε. είναι ακόμα προσεκτική, τους ανθρακωρύχους δεν τους κατακρίνουν - "οι άνθρωποι δεν πληρώνονται εδώ και μισό χρόνο, πεινασμένοι κατεβαίνουν καθημερινά στα ορυχεία: τους καταλαβαίνεις".

4 ΜΕ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ: Απεργούν σχεδόν όλα τα ορυχεία της πόλης. Καθημερινά, από τις 8 το πρωί ως τις 2 το μεσημέρι κλείνουν οι δρόμοι. Αφήνουν να περνάνε μόνο κάποια συγκεκριμένα οχήματα: ασθενοφόρα, ιδιωτικά αυτοκίνητα που μεταφέρουν γιατρούς σε εγχειρήσεις, φορτηγά μεταφοράς τροφίμων, όσα πηγαίνουν σε κηδείες κ.α. Οι περαστικοί φέρονται στους ανθρακωρύχους με κατανόηση και πολλοί τους υποστηρίζουν. Οι οδηγοί των ακινητοποιημένων τρόλεϋ είναι επίσης στο πλευρό των ανθρακωρύχων: "αγωνίζονται για όλους μας".

Στην τηλεόραση δείχνουν λογομαχίες και σκηνές με εξαγριωμένους οδηγούς. Αντιμετωπίζουν ακόμα σχετικά φιλικά τους ανθρακωρύχους, όμως κατακρίνουν τις μεθόδους τους. Οι εκπρόσωποι των τοπικών αρχών δεν έχουν έρθει σε επαφή με τους ανθρακωρύχους. Το ταξίδι του τοπικού κυβερνήτη και άλλων κυβερνητικών εκπροσώπων στο Κίεβο δεν οδήγησε πουθενά. Μετά από αυτό οι ανθρακωρύχοι αποφάσισαν να μεταφέρουν τον αγώνα τους στον αποκλεισμό των σιδηροδρομικών γραμμών.

Στην πόλη έρχεται κρατική επιτροπή με επικεφαλής τον αντιπρόεδρο Ντουρνίντες, που καλέστηκε για να ξεκαθαρίσει την κατάσταση και το κύριο ζήτημα - που είναι η πληρωμή των ανθρακωρύχων. Την ίδια στιγμή, ο διευθυντής των ορυχείων δίνει αναφορά για την παραγωγή: με κάποιο μαγικό τρόπο, η παραγωγή 34 ορυχείων κα-

τά την απεργία δεν εμφανίζεται πολύ μικρότερη της παραγωγής σε κανονικές συνθήκες. Οι διευθυντές παρουσιάζουν στους ανθρακωρύχους τις στατιστικές παραγωγής άνθρακα, ώστε να τους πείσουν ότι δεν απεργούν όλοι και ότι η πλειοψηφία των ανθρακωρύχων εργάζεται: "έτσι δείχνουν οι αριθμοί".

11 ΙΟΥΛΙΟΥ: Οι ανθρακωρύχοι κλείνουν τις σιδηροδρομικές γραμμές. Ο Λαζαρένκο, πρόεδρος της Ουκρανίας, δηλώνει: "Η ένταση στις περιοχές των ανθρακωρύχων θα λείξει. Η κυβέρνηση δεν τους χρωστάει τίποτα, είναι οι εμπορικές εταιρείες που τους χρωστών. Η απεργία των ανθρακωρύχων, αδιαμφισβήτητα, είναι προμελετημένη και προσχεδιασμένη, με στόχο τη διάλυση της ουκρανικής οικονομίας".

11 ΜΕ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ: Οι ανθρακωρύχοι συνεχίζουν το κλείσιμο των σιδηροδρομικών γραμμών. Αφήνουν να περνούν μόνο τα επιβατικά τρένα στις μη-εργάσιμες ημέρες.

Τα Μ.Μ.Ε. αρχίζουν να καλλιεργούν την υστερία σχετικά με τις κινητοποιήσεις των ανθρακωρύχων και μιλούν για "ασυνείδητες ενέργειες". Οι τοπικές αρχές κηρύσσουν παράνομες τις κινητοποιήσεις των ανθρακωρύχων. Ο εισαγγελέας της πόλης και ο υπουργός εσωτερικών Στάνκο δηλώνουν πως οι απεργοί θα διωχθούν για παράβαση του άρθρου 217/3 του ποινικού κώδικα.

Οι ποινές κυμαίνονται από 5 μέχρι 15 χρόνια.

Στην τηλεόραση δείχνουν αγανακτισμένους σιδηροδρομικούς, που απαιτούν από τους απεργούς "να το ξανασκεφτούν και να αλλάξουν τις μεθόδους τους". Επίσης, προβάλλουν επίμονα τη συνάντηση των ανθρακωρύχων με τον κυβερνήτη Σερμπάν, ο οποίος φαίνεται να χτυπάει τη γροθιά του σε ένα τραπέζι, οργισμένος, υποτίθεται, με τον διευθυντή του ομίλου "Ντονετσκκού".

γκολ" για τη μη-πληρωμή των μισθών. Στον Τύπο διοχετεύεται η πληροφορία ότι δεν είναι η κυβέρνηση που ευθύνεται για τη μη-πληρωμή των μισθών αλλά η αμέλεια και οι απάτες τοπικών παραγόντων.

Ανακοινώνεται ότι, παρόλο που δεν έχουν πληρωθεί για τους μήνες Μάρτη, Απρίλη και Μάη, οι ανθρακωρύχοι θα πληρωθούν για τον Ιούνιο. Ορισμένα ανθρακωρυχεία σταματούν τις κινητοποιήσεις. Τα Μ.Μ.Ε. μεταδίδουν ότι το κίνημα των ανθρακωρύχων έχει σταματήσει. Οι ανθρακωρύχοι ζητούν μια ζωντανή εμφάνιση στην τηλεόραση αλλά οι τοπικοί σταθμοί τους το αρνούνται.

14 ΙΟΥΛΙΟΥ (ΚΥΡΙΑΚΗ): Η αρμόδια κυβερνητική επιτροπή και το υπουργείο βιομηχανίας υπογράφουν συμφωνία 5 θέσεων, μεταξύ των οποίων οι ακόλουθες: Ο μισθός Ιουνίου πρέπει να πληρωθεί μέχρι τις 20 Ιουλίου. Όλες οι οφειλές πρέπει να πληρωθούν μέχρι τις 15 Σεπτέμβρη.

Ο Ντουρνίντες, πρόεδρος της απεργιακής επιτροπής δηλώνει: "Δυστυχώς, ορισμένες ομάδες ανθρακωρύχων, καθοδηγούμενες από εξτρεμιστικά στοιχεία, συνεχίζουν να μπλοκάρουν τις σιδηροδρομικές γραμμές".

ΑΠΟ ΤΙΣ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ, το ύψος των ρεπορτάζ των τοπικών σταθμών για τους ανθρακωρύχους αλλάζει: "Εξτρεμιστικά στοιχεία" από την μια, "Οι παρασυρμένοι και ξεγελασμένοι απλοί άνθρωποι" από την άλλη. Δεν αναφέρονται πλέον σε "αυτούς που απαιτούν το μισθό τους".

Στο νομό κινητοποιούνται δυνάμεις της Υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων, της αστυνομίας και της εθνοφρουράς. Επίσης, αναμένεται η άφιξη του προέδρου Λαζαρένκο.

Η εισαγγελία συγκοινωνιών του Ντολμπάς ξεκινά έρευνα σχετικά με τις κινητοποιήσεις των ανθρακωρύχων και τους αποκλεισμούς των σιδηροδρομικών γραμμών του Ντονέτσκ από τους εργαζόμενους του ομίλου "Ντονετσκκούγκολ": "Η διοργάνωση αποκλεισμού των σιδηροδρομικών γραμμών είναι μια ενέργεια με επικίνδυνο χαρακτήρα που επισείει βαρείες ευθύνες". Συγχρόνως, η κυβέρνηση δηλώνει: "Είναι θλιβερό το γεγονός ότι το απεργιακό κύμα δυναμώνει τη στιγμή που η κυβέρνηση ξεκινά την άμεση επίλυση των προβλημάτων".

16 ΙΟΥΛΙΟΥ: Ο αποκλεισμός των σιδηροδρομικών γραμμών συνεχίζεται. Αρχίζει η πληρωμή των μισθών του Ιουλίου. Ο πρόεδρος Λαζαρένκο φτάνει στην περιοχή, αλλά ανακοινώνει ότι θα επιστρέψει στο Κίεβο την ίδια μέρα. Στο δρόμο προς το αεροδρόμιο, γίνεται έκρηξη δίπλα στο αυτοκίνητό του. Αμέσως μετά, ο Λαζαρένκο δηλώνει: "Εάν αύριο οι ανθρακωρύχοι μπλοκάρουν ξανά τις σιδηροδρομικές γραμμές, αυτό αυτόματα θα σημαίνει ότι σε κανένα από τα ορυχεία που θα συμμετάσχουν δεν θα πληρωθούν οι μισθοί".

17 ΙΟΥΛΙΟΥ: Στα Μ.Μ.Ε της Ουκρανίας η απόπειρα κατά του Λαζαρένκο κυριαρχεί. Υπουργοί προτείνουν την επιβολή κατάστασης έκτακτης ανάγκης. Περίπου στις 10.00 το πρωί της ίδιας μέρας, οι ανθρακωρύχοι φεύγουν από τα μπλόκα χωρίς συντονισμό των κινήσεών τους. Τα τελευταία δύο εναπομείναντα μπλόκα αναγκάζονται να διαλυθούν κι αυτά λίγο αργότερα. Θρίαμβος των αρχών.

Ο πρόεδρος Λαζαρένκο δηλώνει πως "οι ηγέτες των επαγγελματικών σωματείων πληρώθηκαν σε δολάρια". Δεν είναι εξακριβωμένο αν αληθεύει, πάντως ο Ντουρνίντες, ο πρόεδρος της απεργιακής επιτροπής, δηλώνει πως "είναι απαραίτητο να συλληφθούν και να δικαστούν οι εξτρεμιστές και οι υποκινητές. Οι απλοί απεργοί είναι θύματα έντεχνης προπαγάνδας" (sic!). Ο πρόεδρος Λαζαρένκο επαναλαμβάνει πως "λόγω τιμής, όλοι οι χρεωστούμενοι μισθοί θα πληρωθούν". Συνεχίζεται η καταβολή μικρού τμήματος των χρεωστούμενων σε αυτούς που πρώτοι σταμάτησαν τις κινητοποιήσεις.

18 ΙΟΥΛΙΟΥ: Όλα τα ορυχεία της περιοχής του Ντονέτσκ αρχίζουν να λειτουργούν ξανά. Κανένα ίχνος από τους μισθούς Μάρτη, Απρίλη, Μάη. Μέλη της απεργιακής επιτροπής και πρωτεργάτες της απεργίας καλούνται σε ανακριτές για "ενημερωτική συζήτηση". Τα Μ.Μ.Ε. αναφέρουν ότι θα ασκηθούν δίωξεις. Γίνονται αλλαγές στις τοπικές αρχές. Αλλάζουν ο κυβερνήτης, ο διευθυντής της Υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων, ο εισαγγελέας κ.α. Απολύονται έντεκα γενικοί διευθυντές ενώσεων και τριάντα διευθυντές ορυχείων.

Голос Труда

ИНФОРМАЦИОННЫЙ ЦЕНТР РАБОЧЕГО ДВИЖЕНИЯ

ЗАВИСНЫЙ БЮЛЛЕТЕНЬ ИЗДАЕТСЯ АГЕНТСТВОМ АНАРХО-СИНДИКАЛИСТОВ ВХО

Προς την αυτονομία των ινδιάνικων λαών

Σήμερα, 11 Γενάρη του 1997, αντιπροσωπεία του EZLN συναντιέται με μέλη της διαμεσολαβητικής επιτροπής Cocopa για να τους γνωστοποιήσει τις απόψεις των ζαπατίστας σχετικά με τις κυβερνητικές προτάσεις για μεταρρυθμίσεις στο ζήτημα των ινδιάνικων δικαιωμάτων και της ινδιάνικης κουλτούρας. Ο EZLN, σε συμφωνία με το "Εθνικό Ινδιάνικο Συμβούλιο" του Μεξικό, έχει θέσει ως όρο για την επανέναρχση των συνομιλιών με την κυβέρνηση την παραχώρηση αυτονομίας στους ινδιάνικους λαούς του Μεξικό.

Ελεύθεροι οι 7 της Yanga

Στις 3 Γενάρη του 1997 απελευθερώθηκαν οι Luis Navarrete, Alvaro Granados, Ricardo López, Hilario Hernandez, Martin Trujillo, Rosa Hernandez και Hermelinda Zapa-

chua. Οι 7 κατηγορούμενοι για συμμετοχή στον EZLN είχαν συλληθεί στις 9 Φλεβάρη του 1995, μετά από έφοδο της αστυνομίας σε ένα συνεργείο στη Yanga της πολιτείας Veracruz. Μετά τη σύλληψή τους είχαν οδηγηθεί με τα μάτια δεμένα σε ένα άγνωστο χώρο, όπου αφού τους βασάνισαν επί ώρες, τους υποχρέωσαν να υπογράψουν προκατασκευασμένες καταθέσεις. Τον Αύγουστο του 1996 είχαν καταδικαστεί πρωτόδικα σε έξι χρόνια και εννέα μήνες φυλάκισης ο καθένας, για κατοχή, προμήθεια και κατασκευή όπλων. Την περασμένη βδομάδα, στην εκδίκαση της έφεσής τους, το δικαστήριο αναγνώρισε πως οι καταθέσεις τους είχαν ληφθεί μετά από βασανιστήρια και τους απελευθέρωσε. Την ώρα της αποφυλάκισής τους, η Rosa Hernandez δήλωσε: "Τα δύο χρόνια της φυλακής έμειναν πίσω. Συνεχι-

ζουμε να είμαστε ζαπατίστας, όπως όλοι, όπως κάθε ανοιχτή οργάνωση κι αγώνας".

Γιορτή για τα 3 χρόνια της εξέγερσης

Την 1η Γενάρη του 1997, στην κοινότητα Realidad της Chiapas οι εξεγερμένοι ζαπατίστας γιόρτασαν τη συμπλήρωση τριών χρόνων από την πρωτοχρονιά του 1994, όταν οι μαχητές του EZLN, βγαίνοντας από τη ζούγκλα Lacandonna κατέλαβαν σημαντικές πόλεις και κοινότητες της Chiapas. Η γιορτή περιελάμβανε χορούς, ανάγνωση ποιημάτων και έκλεισε με δύο θεατρικά σκετς. Το πρώτο, οι αυτοσχέδιοι ηθοποιοί μετακινούνταν συνεχώς πάνω-κάτω, παριστάνοντας με κινήσεις παντομίμας τους φωτογράφους και τους δημοσιογράφους, "φωτογραφίζοντας"

τους συγκεντρωμένους. Το δεύτερο, ξεκινούσε με μια σκηνή σε μια κλασική σχολική αίθουσα όπου οι μαθητές, (που υποστήριζαν τον Ζαπάτα), μάλωναν με το δάσκαλο (που υποστήριζαν τον αστό "εκσυγχρονιστή" Καρράνσα). Στη συνέχεια, εμφανίστηκε μια γυναίκα "δασκάλα ζαπατίστας" που περιέγραψε σε γενικές γραμμές και με παραστατικό τρόπο το κοινωνικό περιεχόμενο της κοινοτικής εκπαίδευσης.

Η ανακοίνωση που διαβάστηκε από μαχητές του EZLN για την επέτειο ανέφερε μεταξύ άλλων τα εξής: "Αυτό το πρώτο ξημέρωμα του 1997 συμπληρώνονται τρία χρόνια πολέμου των εξεγερμένων ζαπατίστας. Συμπληρώνονται 1.095 μέρες πολέμου ενάντια στη λήθη με την οποία θέλουν να μας εξοντώσουν. Τρία χρόνια αντίστασης για τη μνήμη που μας δίνει ζωή.

Πριν από τρία χρόνια, οι εξεγερμένοι ζαπατίστας αρχίσαμε έναν πόλεμο ενάντια στη σιωπή. Έναν πόλεμο όχι για να πάρουμε την πολιτική εξουσία ή την κυβέρνηση, αλλά για το σεβασμό και την υπεράσπιση της αξιοπρέπειας των αντρών και των γυναικών που κουβαλούσαν στην καρδιά τους το αίμα των πρώτων κατοίκων αυτής της γης, που έχουν στα χείλη τους τις αλήθειες των πιο παλιών σοφών, που στο διάβα τους βαδίζουν τα αξιοπρεπή βήματα όλων των αληθινών αντρών και γυναικών.

Αυτά τα τρία χρόνια οι ισχυροί δεν σταμάτησαν να μας καταδιώκουν και να προσπαθούν να μας ξεχάσουν. Οι ισχυροί χρησιμοποίησαν όλη τους τη δύναμη για να μας συλλάβουν, να μας νικήσουν, να μας εξοντώσουν. Πολλές και μεγάλες ήταν οι μηχανές του πολέμου που έφεραν στη γη και στον ουρανό μας. Πολύς και μεγάλος ήταν ο θάνατος με τον οποίο οι ισχυροί επιτέθηκαν στη ζωή μας. Είμαστε εδώ, συνεχίζουμε. Δεν σιωπούμε, δεν παραδινόμαστε".

Εξελιξείς στο Μεξικό

Κύμα απεργιών σαρώνει την Κορέα

Στις 26 Δεκέμβρη, η κυβέρνηση της Νότιας Κορέας ψήφισε αιφνιδιαστικά νομοσχέδια που συρρικνώνουν τα εργασιακά δικαιώματα των εργαζόμενων της χώρας. Η απάντηση των δύο μεγαλύτερων συνμοσπονδιών εργατικών ενώσεων ήταν άμεση: κάλεσμα σε γενική απεργία.

Η μέθοδος που χρησιμοποιήθηκε για την ψήφιση των επίμαχων νομοσχεδίων ήταν τουλάχιστον πρωτότυπη. Στις έξι το πρωί, έφτασαν στην βουλή τέσσερα λεωφορεία, που μετέφεραν 154 βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος της Νέας Κορέας, το οποίο ως σημειωθεί ότι διαθέτει απόλυτη πλειοψηφία στη νοτιοκορεατική βουλή. Με την είσοδό τους στο κοινοβούλιο, και μέσα σε επτά λεπτά, ψηφίστηκαν 11 νόμοι, συμπεριλαμβανομένων του νέου εργατικού και ενός που αφορά τη διεύρυνση των εξουσιών της μυστικής υπηρεσίας της Νότιας Κορέας. Αμέσως μετά, οι κυβερνητικοί βουλευτές επιβιβάστηκαν ξανά στα λεωφορεία κι έφυγαν.

Η ενέργεια αυτή της κυβέρνησης εκτιμάται ότι έγινε για να προετοιμάσει το έδαφος για τις προεδρικές εκλογές του 1997. Με τον εργατικό νόμο επιδιώκει να κρατήσει την παράνομη KCTU, που αποτελεί αξιόλογο πολιτικό αντίπαλο, στο περιθώριο, ενώ με το νόμο για την μυστική υπηρεσία, διευρύνονται οι δυνατότητές της να επιτηρεί τα επικίνδυνα για την κυβέρνηση πολιτικά και κοινωνικά σχήματα.

Τα κυριότερα σημεία του νέου εργατικού νόμου είναι δύο: η συνέχιση της απαγόρευσης της λειτουργίας περισσότερων από μιας συνδικαλιστικών ενώσεων σε εθνικό επίπεδο μέχρι τις 31 Δεκέμβρη 1999, που σημαίνει ότι η Συνμοσπονδία Εργατικών Ενώσεων της Κορέας (KTCO), με 930 εργατικές ενώσεις και 500.000 μέλη, παραμένει εκτός νόμου, και η τροποποίηση του καθεστώτος περί απολύσεων, που επιτρέπει πια στους εργοδότες να απολύουν εργαζόμενους για να κάνουν τις επιχειρήσεις τους πιο "ευέλικτες" και ανταγωνιστικές.

Επίσης, τους δίνει τη δυνατότητα να θέτουν υπαλλήλους σε διαθεσιμότητα να αυξάνουν το ωράριο εργασίας τους, να τους μεταθέτουν κατά βούληση και να αντικαθιστούν τους απεργούς. Εκπρόσωπος της Ομοσπονδίας Κορεατών Εργοδοτών (KEF) δήλωσε πως ο νέος νόμος θα βοηθήσει να αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα των βιομηχανιών της χώρας και να σταθεροποιηθεί η σχέση εργοδοσίας - εργαζομένων. "Είναι λυπηρό που τα αντίπαλα πολιτικά κόμματα δεν κατάφεραν να ψηφιστεί ο νόμος με διακομματική συμφωνία, αλλά είμαστε ανακουφισμένοι που τελικά πέρασε, αν και καθυστερημένα". Είχε προηγηθεί διαμάχη διάρκειας εννέα μηνών ανάμεσα στην κυβέρνηση από τη μία πλευρά, και την αντιπολίτευση και τα συνδικάτα από την άλλη, που σχετιζόταν και με την ένταξη της Νότιας Κορέας στον Οργανισμό για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη.

Η συζήτηση στη βουλή είχε οριστεί για τις 10 το πρωί, κι έτσι οι κυβερνητικοί βουλευτές, μόρε-

σαν να περάσουν με παραπάνω από συνοπτικές διαδικασίες τα νομοσχέδια, αφού η αντιπολίτευση δεν ειδοποιήθηκε και απουσίαζε. Η KCTU, όμως, αντέδρασε μέσα σε μισή ώρα από την ψήφιση του νομοσχεδίου, καλώντας σε γενική απεργία διαρκείας. Μέχρι το μεσημέρι, 100 συνδικάτα, συμπεριλαμβανομένων αυτών των αυτοκινητοβιομηχανιών Kia Motors και Asia Motors, των ναυπηγείων Hankuk Heavy Industry και Daewoo Heavy Industry, με λίγα λόγια τα κυριότερα συνδικάτα στη βαριά βιομηχανία της Νότιας Κορέας, με 150.000 μέλη είχαν κατέβει σε απεργία. Μόνο η απεργία στη Hyundai Motors έχει κόστος χαμένης παραγωγής 5.500 αυτοκινήτων την ημέρα.

Την επόμενη μέρα, ακολούθησε στην απεργία και η νόμιμη και μετριοπαθής Ομοσπονδία Κορεατικών Εργατικών Ενώσεων (FKTU), που έχει 1.200.000 μέλη, καλώντας αρχικά σε 24ωρη απεργία, παρατείνοντάς την, όμως, αμέσως ως το νέο χρόνο, όπου θα γινόταν ψηφοφορία για την συνέχισή της.

Παρά την κήρυξη της απεργίας ως παράνομης από την πρώτη κιόλας μέρα, και άλλοι κλάδοι αποφάσισαν μαζικά τη συμμετοχή τους σ' αυτήν. Παράλληλα, πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις χιλιάδων εργαζομένων σε διάφορες πόλεις της περιφέρειας. Τώρα πια, απεργούσαν 80 από τις 110 συνδικαλιστικές οργανώσεις της Ομοσπονδίας Ενώσεων Εργατών Μετάλλων, τα 2/3 της Κορεατικής Ομοσπονδίας Ενώσεων Εργαζομένων στην Αυτοκινητοβιομηχανία, οι εργαζόμενοι στον υπόγειο σιδηρόδρομο, καθώς και τον βοηθητικό προσωπικό των νοσοκομείων. Συνδικαλιστές οδηγοί φορτηγών πραγματοποίησαν διαδήλωση 200 φορτηγών στον κύριο αυτοκινητόδρομο, κινούμενος με αργό ρυθμό και καθυστερώντας την κυκλοφορία.

Στις 17/12, οι ενώσεις των εργαζομένων στα τέσσερα μεγαλύτερα τηλεοπτικά δίκτυα, συμπεριλαμβανομένου του κρατικού, αποφάσισαν και τη δική τους συμμετοχή στην απεργία. Την ίδια μέρα πραγματοποιήθηκε διαδήλωση 35.000 απεργών στην πλατεία Yoido της Σεούλ. Συνολικά,

120.000 εργαζόμενοι συμμετείχαν σε διαδηλώσεις σε 15 πόλεις.

Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν στις 28/12: 8.000 εργάτες από 11 επαρχίες που επέβαιναν σε 2.000 αυτοκίνητα με πανώ, αυτοκόλλητα και σημαίες πραγματοποίησαν πορεία προς τη Σεούλ. Στο κέντρο της πόλης, η αστυνομία επιτέθηκε με μπαράζ δακρυγόνων σε πορεία 20.000 ατόμων, διαλύοντάς την προσωρινά. Οι διαδηλωτές, όμως ξανασυγκεντρώθηκαν μετά την πρώτη έκπληξη και συνέχισαν την πορεία τους. Προτίμησαν, πάντως, να δείξουν αυτοσυγκράτηση και να μην προκαλέσουν σύγκρουση με την αστυνομία.

Την Κυριακή επαναλήφθηκε η διαδήλωση στην πλατεία Yoido, μπροστά στη βουλή, με ακόμα μεγαλύτερη συμμετοχή κόσμου. Έπειτα, οι απεργοί κατευθύνθηκαν προς τα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος, τα οποία περικύκλωσαν.

Την επόμενη μέρα, δύο ήταν τα σημαντικά γεγονότα:

- Πρώτο, η απόφαση να διακοπεί από τις 31/12 η απεργία, και να επαναληφθεί μετά την αργία για το νέο έτος, και να γυρίσουν στη δουλειά τους οι εργαζόμενοι στον υπόγειο σιδηρόδρομο και κάποιοι οργανισμούς δημόσιας οφελείας, για να μην ταλαιπωρείται το κοινό.

- Δεύτερο, η έναρξη άσκησης ποινικών διώξεων κατά συνδικαλιστών. Στην επαρχία Incheon, εκδόθηκαν εντάλματα σύλληψης για τους ηγέτες επτά εργατικών ενώσεων με το αιτιολογικό ότι η διαδήλωση που είχε πραγματοποιηθεί εκεί στις 26/12 δεν είχε πάρει άδεια από τις αρχές. Η διοίκηση της Hyundai Heavy Industry άσκησε δίωξη ενάντια σε 12 ηγέτες οργανώσεων εργαζομένων στην επιχείρηση, για παρεμπόδιση των εργασιών της. Στη συνέχεια θα γίνουν κι άλλες τέτοιες ενέργειες, που ανοίγουν το δρόμο στη φυλάκιση συνδικαλιστών και την επέμβαση της αστυνομίας στους εργασιακούς χώρους.

Στην καθιερωμένη πορεία εορτασμού για τον ερχομό του νέου έτους προς τον καθεδρικό του Myongdong, και όπου παραδοσιακά συμμετέχουν χιλιάδες άνθρωποι και μεταδίδεται ζωντανά από

την τηλεόραση, η αστυνομία χρησιμοποιήσε ξανά δακρυγόνα. Οι διαδηλωτές δεν απάντησαν βίαια αλλά ξανασυγκεντρώθηκαν και άνοιξαν πανώ με συνθήματα για την κατάργηση του αντιδημοκρατικού και αντεργατικού νόμου.

Το δεύτερο κύμα της απεργίας εξαπολύθηκε στις 4/1, μετά την αργία για τον εορτασμό του νέου χρόνου. Σύμφωνα με την KCTU, 240.000 εργαζόμενοι σε 210 διαφορετικούς χώρους εργασίας συμμετείχαν τώρα στην απεργία, ενώ η κυβέρνηση τους υπολόγιζε στο 1/3 του παραπάνω αριθμού. Σε απάντηση, εκδόθηκαν 50 εντάλματα σύλληψης κατά ηγετών των συνδικαλιστών, αν και ως τώρα κανένα από αυτά ή τα προηγούμενα εντάλματα δεν έχει εκτελεστεί, γεγονός που δείχνει πως αυτές οι κινήσεις της κυβέρνησης και της εργοδοσίας έχουν κυρίως εκφοβιστικό χαρακτήρα και δεν υπάρχει η διάθεση για πραγματική κατά μέτωπο σύγκρουση από μέρους τους.

Από την άλλη, το συνδικαλιστικό μέτωπο είχε διευρυνθεί με τη συμμετοχή της, νόμιμης και μεγαλύτερης από την KCTU, ομοσπονδίας FKTU. Οι ηγεσίες των δύο ομοσπονδιών πραγματοποιούν συμβούλια για το συντονισμό και την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων τους. Το μεγαλύτερο μέρος της βαριάς βιομηχανίας της Κορέας υπολείπεται ή δεν λειτουργεί καθόλου, ενώ η απεργία έχει εξαπλωθεί και σε άλλους τομείς, στο δημόσιο και στις υπηρεσίες. Στάση εργασίας πραγματοποιήσαν και στο χρηματιστήριο της Σεούλ. Η απεργία, πάντως, των εργαζομένων στον υπόγειο σιδηρόδρομο και τις τηλεπικοινωνίες, αποφασίστηκε να ανασταλεί, εξαιτίας των κακών καιρικών συνθηκών που επικρατούν αυτή την εποχή, και για να μην ταλαιπωρηθεί το κοινωνικό σύνολο.

Ας σημειωθεί ότι η κοινή γνώμη κατά πλειοψηφία υποστήριξε από την αρχή την απεργία, ενώ και τα συντηρητικά μεγάλα MME της Νότιας Κορέας, που συνήθως υπερασπίζονται την εργοδοσία, έδιναν ικανοποιητική αναφορά για την κατάσταση. Μια σφυγμομέτρηση, που δημοσιεύτηκε στην μεγάλη κυκλοφορία ημερήσια εφημερίδα Hankyereh, έδειξε πως το

54.5% των ερωτηθέντων υποστήριζαν τη γενική απεργία ενάντια στον αντιεργατικό νόμο, η μεθόδευση της ψήφισής του οποίου από το κυβερνητικό κόμμα δημιούργησε από μόνη της έντονη δυσάρεσκεια.

Στις 7/1, η κυβέρνηση επανέλαβε εντονότερα τις απειλές κατά των απεργών συνδικαλιστών. Σε κοινή ανακοίνωση των υπουργών εσωτερικών, δικαιοσύνης και εργασίας υποστηρίχθηκε ότι "οι αναθεωρημένοι εργατικοί νόμοι είναι προϊόν μιας προσπάθειας να επιτευχθεί ο καλύτερος συμβιβασμός ώστε εργαζόμενοι και εργοδοσία να εγγυηθούν την ευημερία της χώρας σ' έναν τομέα που δεν επιτρέπονται οι ανταγωνισμοί". Αναφερόνταν ακόμα πως η συλλογική δράση κάποιων τομέων των συνδικαλιστικών οργανώσεων εμποδίζει τη βιομηχανική ειρήνη (!) και έθεταν σε κίνδυνο την οικονομική ανάπτυξη της χώρας, και κατέληγε πως "η κυβέρνηση δεν έχει άλλη επιλογή παρά να λάβει αυστηρά μέτρα για να επαναφέρει την ειρήνη και την τάξη στους χώρους εργασίας εκτός αν οι απεργοί εργάτες αφήσουν κάτω τα πλακάτ και γυρίσουν στη δουλειά". "Υποσχέθηκαν", επίσης, ότι οι υπάλληλοι που "συμμετέχουν σε παράνομες συλλογικές ενέργειες θα τιμωρηθούν σύμφωνα με τους ισχύοντες νόμους".

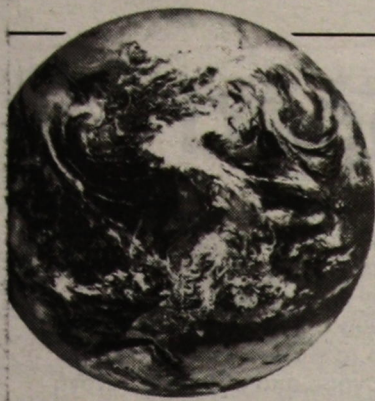
Η απάντηση των απεργών, δια του στόματος του Κβον Γιανγκ Γκιλ, πρόεδρου της KCTU, που ανακοινώθηκε την επόμενη μέρα, ήταν πως η θέση τους για γενική απεργία επ' αόριστο μέχρι την απόσυρση του επίμαχου νόμου παραμένει αμετακίνητη.

"Αν δεν αποσύρει η κυβέρνηση το νέο εργατικό νόμο μέχρι τα μέσα Ιανουαρίου, θα πραγματοποιήσουμε τη μεγαλύτερη απεργία που έγινε ποτέ". Δήλωσε πως οι εργαζόμενοι στον υπόγειο σιδηρόδρομο στη Σεούλ και την Πουσάν, στις τηλεπικοινωνίες και τις εφημερίδες είναι έτοιμοι να κατέβουν και αυτοί σε απεργία, και κάλεσε σε έκτακτη συνάντηση των συνδικαλιστών με τον πρόεδρο της χώρας, Κιμ Γιουνγκ Σαμ, ώστε να βρεθεί λύση για τον τερματισμό της απεργίας που έφτασε ήδη στην 14η μέρα. Ο ίδιος ο Κβον έχει κληθεί στον ανακριτή για κατάθεση δύο φορές ως τώρα, αλλά έχει αρνηθεί. Από την άλλη, οι δικαστικές αρχές δείχνουν να υποχωρούν προσωρινά, καθώς ο γενικός εισαγγελέας διέταξε τους κατά τόπους εισαγγελέες να παγώσουν τα εντάλματα που έχουν εκδοθεί ενάντια σε συνδικαλιστές, σε μία προσπάθεια εκτόνωσης της κατάστασης, καθώς ελπίζεται πως η απεργία θα "ξεφουσκώσει" μόνη της, με το πέρασμα των ημερών. Εκπρόσωπος της εισαγγελίας, πάντως, δήλωσε πως η στάση αναμονής θα τερματιστεί, αν η απεργία εξαπλωθεί και στο δημόσιο τομέα, κάτι πολύ πιθανό μέσα στα επόμενα 24ωρα.

Ο αγώνας συνεχίζεται...

πηγές: Korea Herald News
Korean Times
Korea Web Weekly
Δελτίο Τύπου της KCTU

Μετάφραση - επιμέλεια Μ.Μ.

Κοινωνικά Κέντρα στην Ιταλία

Κάθε Πρωτομαγιά από το 1986, το Forte Prenestino στη Ρώμη φιλοξενεί το Φεστιβάλ της Αντι-εργασίας.

Μέσα από τη μουσική, το βίντεο, τις θεατρικές παραστάσεις, το καλό φαγητό και τις συζητήσεις οι καταληψίες του Forte Prenestino γιορτάζουν όχι μόνο τον ερχομό της άνοιξης, αλλά και τις αδιάκοπες προσπάθειες ανθρώπων όπως οι ίδιοι, να αμφισβητήσουν και να ανατρέψουν τους ρυθμούς που επιβάλλουν το κεφάλαιο και το κράτος.

Το Forte Prenestino καλύπτει μια έκταση 80 στρεμμάτων στα νοτιοανατολικά της Ρώμης, όχι πολύ μακριά από την οδό Παλμίρο Τολιάτι. Αρχικά χτίστηκε πριν έναν περίπου αιώνα σαν στρατιωτική βάση αλλά εγκαταλείφθηκε -όπως και πολλά άλλα δημόσια κτίρια της Ιταλίας- στη δεκαετία του '60, μια δεκαετία γεμάτη σκάνδαλα και διαφθορά.

Παρόλη την οικονομική ανάπτυξη, το γειτονικό προάστιο της Centocelle χαρακτηρίζεται από υψηλά ποσοστά ανεργίας και χρήσης ηρωίνης. Όταν μια ομάδα -κυρίως νέων- της γειτονιάς αποφάσισε να καταλάβει το Forte μια Πρωτομαγιά, εννιά χρόνια πριν, δεν εμψνεύστηκαν από την κληρονομιά που είχε αφήσει ο Togliatti -ένας ιταλός κομμουνιστής ηγέτης ο οποίος συνδύαζε χωρίς ιδιαίτερο κόπο τον σταλινισμό με τη σοσιαλδημοκρατία- αλλά από την αποφασιστικότητά τους να δημιουργήσουν μία ριζοσπαστική, αυτοοργανωμένη απάντηση στην περιθωριοποίηση που επιβάλλει η ζωή στην πόλη.

"Εντελώς ξαφνικά, ήμασταν μέσα, λειτουργώντας το χώρο -εμείς,

που μέχρι τότε ανεχόμαστε παθητικά το γεγονός ότι ήμασταν άνεργοι και άστεγοι" σχολίασαν αργότερα. "Αρκετοί είναι αυτοί που πιστεύουν ότι το Forte διαχειρίζεται από μια χούφτα ανθρώπων, μια διοικητική επιτροπή που εκπροσωπεί ευρύτερο πλήθος. Αυτοί οι άνθρωποι πολύ απλά δεν μπορούν να κατανοήσουν, είτε για λόγους ιδεολογίας, είτε εξαιτίας του κυνισμού τους, ότι μία μικροκοινωνία ίσων ατόμων είναι δυνατόν να υπάρξει και να λειτουργήσει ομαλά..."

Σήμερα το Forte Prenestino παίζει ένα πολύ σημαντικό ρόλο στην τοπική κοινωνία. Στους χώρους του λειτουργούν μία αίθουσα εκδηλώσεων, στούντιο για μουσικές πρόβες, θάλασσο φωτογραφίας, γυμναστήριο, καφενείο-στέκι και βιβλιοπωλείο. Γίνονται μαθήματα σχεδίου και γλυπτικής, κινηματογραφικές εκδηλώσεις και κέντρο αντιπληροφόρησης. Έξω από τη Ρώμη το Forte είναι γνωστό κυρίως σαν συναυλιακό. Επίσης εκδίδει την εφημερίδα Nessuna Dipendenza, που ενημερώνει για τις δραστηριότητες του Forte και φιλοξενεί πολιτικές απόψεις και τοποθετήσεις.

Το Forte Prenestino είναι ένα από τα δεκατέσσερα περίπου κατειλημμένα αυτοοργανωμένα Κοινωνικά Κέντρα της Ρώμης. Υπάρχουν εκατοντάδες επίσης σ' όλη την Ιταλία. Είναι δύσκολο να προσδιορίσει κανείς πόσα ακριβώς υπάρχουν γιατί τον τελευταίο καιρό δημιουργούνται συνεχώς καινούρια. Οι ρίζες τους βρίσκονται στα μέσα της δεκαετίας του '70, τότε που το κίνημα αντίστασης βρισκόταν στην πλήρη του άνθιση. Ακόμα και τότε, τα Κοινωνικά Κέντρα έρχονταν σε αντίθεση τόσο με τη διαρκώς αυξανόμενη συντηρητικοποίηση και τον έλεγχο που προσαπαθούσαν να επιβάλλουν οι μικρές μαρξιστικο-λενινιστικές γκρουπές που σχηματίστηκαν μετά το Θερμό Καλοκαίρι του 1969, όσο και με τις πιο ριζοσπαστικές οργανώσεις όπως η Autonomia Operaia (Εργατική Αυτονομία).

Προς το τέλος της δεκαετίας

του '70, η Άκρα Αριστερά είχε σχεδόν διαλυθεί, εξαιτίας αφενός της έντασης της Κρατικής Καταστολής και αφετέρου της ολίσθησής της στην αδιέξοδη πρακτική τυφλών χτυπημάτων βίας. Στον βιομηχανικό τομέα, το κίνημα των άγριων απεργιών και των καταλήψεων εργοστασίων, έφτασε στο τέλος του μετά τη μαζική απεργία του '80 στη FIAT και την νίκη των αφεντικών.

Τα Κοινωνικά Κέντρα τα οποία κατάφεραν να επιβιώσουν μέσα σ' αυτήν την κατάσταση χάους που επικρατούσε διατηρήθηκαν μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '80, σαν τους προμαχόνες ενός "εναλλακτικού τρόπου ζωής". Η διαδικασία υπέρβασης από την μέχρι τότε ενασχόληση με την πανκ μουσική σε πιο παραδοσιακές μορφές αναρχισμού και αυτονομίας, έπαιξε ένα σημαντικό ρόλο στο να υπάρξει μία σύγκλιση και συνεργασία των κοινωνικών κέντρων, μέσα σ' ένα περιβάλλον που κυριαρχούσαν ο ομορτισμός, ο φόβος και ο κυνισμός.

Από τα τέλη της δεκαετίας του '80, ανατράπηκε η αντίληψη ότι ο ταξικός πόλεμος έχει τελειώσει και ότι το μέλλον περιορίζεται σε μια επιλογή του τύπου "οικονομική ανάπτυξη ή θάνατος". Από τις αρχές του 1987 ανάμεσα στους εκπαιδευτικούς και τους σιδηροδρομικούς αναπτύχθηκε μια γενική δυσανεμία που ενισχύθηκε από την ανικανότητα των συνδικάτων. Αυτή η δυσανεμία εκδηλώθηκε και σε άλλα κομμάτια των εργαζομένων, δημιουργώντας ένα μικρό αλλά ζωντανό ρεύμα ομάδων και "εναλλακτικών" συλλογικοτήτων που προσανατολιζόνταν στην άμεση δράση και την αυτοοργάνωση.

Ένα τμήμα αυτής της δραστηριότητας βοήθησε την αναγέννηση των κοινωνικών κέντρων στη δεκαετία του '90. Καθώς δεκάδες εγκαταλελειμμένα κτίρια έχουν καταληφθεί σε όλη την ιταλική χερσόνησο, η κοινωνική και πολιτική ταυτότητα των Κοινωνικών Κέντρων έχει γίνει πολύ πιο πλούσια και πολύπλοκη. Παρακάτω α-

ναφέρουμε τρεις χαρακτηριστικές περιπτώσεις των νεώτερων κοινωνικών κέντρων για να έχουμε μια πιο συγκεκριμένη εικόνα του χαρακτήρα τους και της δραστηριότητάς τους.

Η Πιρατερία Ντε Πόρτα βρίσκεται στη Ρώμη και είναι το πρώτο που βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Δημιουργήθηκε το 1993 και στεγάζεται σε μια μεγάλη αποθήκη κοντά στην Αγορά του Πόρτα Πορτέσε. Με ιδιαίτερη έμφαση στις ανάγκες και τα ενδιαφέροντα της νεολαίας, στεγάζει προβολές, μαθήματα χορού και πολεμικές τέχνες.

Τον Φεβρουάριο του 1994 το έκλεισε η Αστυνομία για να ανακαταληφθεί μετά από πολύ σύντομο χρονικό διάστημα.

Η Οφισίνα 99 βρίσκεται σε ένα παλιό γκαράζ στις εργατικές συνοικίες της Ανατολικής Νάπολης. Καταλήφθηκε πρώτη φορά το Δεκέμβριο του 1990 από μέλη του μαζικού κινήματος των φοιτητών εκείνης της χρονιάς (γνωστότερου σαν "Οι Πάνθηρες"). Πολύ σύντομα εκκενώθηκε από τις αρχές. Ανακαταλήφθηκε την 1η Μαΐου του 1991 από 500 φοιτητές και άνεργους μετά από πορεία. Θεωρείται το πιο ενεργό κοινωνικό κέντρο στην περιοχή προσφέροντας ένα τόπο συνάντησης όχι μόνο για τους νέους αλλά και ένα χώρο δράσης ομάδων και τοπικών κινήσεων ανέργων. Η δυναμική του στηρίζεται στην τοπική δραστηριότητα, ειδικά σε θέματα εργασίας και αγώνα για ένα στοιχειώδες επίπεδο διαβίωσης. Ο πρώτος όροφος του Οφισίνα 99 προσφέρει μια υπέροχη θέα του Βεζούβιου.

Το Μπαρόκιο είναι αποτέλεσμα διάσπασης του Κοινωνικού Κέντρου **El Paso** στο Τορίνο με το οποίο συνεχίζουν να συνεργάζονται. Καταλήφθηκε τον Οκτώβριο του 1992 με αρχικό πυρήνα μια τοπική αναρχική ομάδα. Για λόγους περιορισμένου χώρου τα ετήσια κινηματογραφικά φεστιβάλ έχουν

μεταφερθεί στο Ελ Πάσο.

Δύο δίκτυα κομπιούτερ, το European Counter Network και το Cybernet παίζουν ένα σημαντικό ρόλο στο να κρατήσουν τα κοινωνικά κέντρα σε επαφή μεταξύ τους. Αλλά το μεγαλύτερο πρόβλημα για τα κοινωνικά κέντρα είναι ότι ενώ στις συναυλίες και στις εκδηλώσεις μαζεύεται πολύς κόσμος, με την πολιτική και κοινωνική δουλειά ασχολούνται ελάχιστα. Πέρα από αυτό υπάρχει ακόμα η πρόκληση του να επικοινωνήσουν με ακτιβιστές που δρουν έξω από τα κοινωνικά κέντρα, όπως η "άγρια νεολαία" των μητροπόλεων. Ακόμα είναι ενδιαφέρον ότι μια από τις σημαντικότερες πρωτοβουλίες των κοινωνικών κέντρων τα πρόσφατα χρόνια είναι η ενασχόλησή τους με τα ζητήματα του ρατσισμού, του στεγαστικού, της ανεργίας, του ρατσισμού και της έλλειψης πρασίνου στις πόλεις.

Πρόσφατα ο Μπρούνο Καρτόζιο ένα παλιό μέλος του κινήματος τόνισε την σημασία των Κοινωνικών Κέντρων ως έμπρακτα παραδείγματα της άμεσης δημοκρατίας. "Αυτό δεν σημαίνει ότι τα Κοινωνικά Κέντρα είναι τέλεια, αλλά μας βοηθούν να δούμε ένα παράδειγμα όχι μόνο μιας ανάγκης αλλά και μιας δυνατότητας να ξεκινήσει ένα νέο και μεγαλόπνοο πολιτικό κίνημα."

Ο Πρίμο Μορένι ένας ακόμα βετεράνος και ανεπίσημος χρονικογράφος του ριζοσπαστικού κινήματος του Μιλάνου διαφωνεί: παρότι παραδέχεται ότι τα Κοινωνικά Κέντρα έχουν μια ιδιαίτερη σημασία επισημαίνει τον κίνδυνο να μετατραπούν σε "νησίδες ελευθερίας" χωρίς προτάγματα αντίστασης, προϊόν μιας γενιάς η οποία έχει αποφασίσει να ζήσει σε μια παρατεταμένη εφηβεία. Μπορεί και να έχει δίκιο. Ή μπορεί να συμβαίνει ότι σε μια εποχή που "ο καθένας ζει έναν εφιάλτη γιατί φοβάται να ονειρευτεί τη ζωή του" (Ρ.Βαν-γκέμ) μια συνειδητή παράταση της εφηβείας μπορεί να είναι επαναστατική.

(πηγή: Black Flag, τεύχος 209)

1. Νικαράγουα

Ψηλοί φράχτες με αγκιστωτό συρματόπλεγμα κυκλώνουν τη ζώνη ελεύθερου εμπορίου της Μανάγουα, όπου πάνω από δέκα χιλιάδες νικαραγουανοί εργάζονται σε εργοστάσια παραγωγής ενδυμάτων, που προορίζονται για εξαγωγή στις ΕΠΑ. Φρουροί που στέκονται σε στάση προσοχής, επιτρέπουν την είσοδο μόνο σε διευθυντικά στελέχη, τους ξένους επενδυτές και τους εργάτες. Μέσα στις "μακίλας", όπως λέγονται στα ισπανικά αυτά τα εργοστασιακά συγκροτήματα, η παραγωγή προχωράει με εξοντωτικούς ρυθμούς. Οι μισθοί όμως, δεν είναι ανάλογοι. Πολλοί εργάτες πληρώνονται 40 δολάρια το μήνα. Το 80% των εργαζόμενων είναι γυναίκες, οι περισσότερες ηλικίας 15 - 25 ετών.

Οι συνθήκες εργασίας είναι συνήθως αρκετά άσχημες. "Κάθε μέρα σε ένα ξύλινο πάγκο χωρίς πλάτη. Ο φωτισμός δεν είναι καλός και ως το τέλος της μέρας, δε μπορώ να δω τίποτα, ούτε την τρύπα της βελόνας", λέει μια εργάτρια. Υπάρχουν πολλές διαμαρτυρίες για κακομεταχείριση, σεξουαλικές παρενοχλήσεις, ανεπαρκή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, εξαναγκαστικές υπερωρίες, απαγόρευση συνδικαλιστικής δραστηριότητας και πολλές άλλες παραβιάσεις των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Παρά όμως το μεγάλο ωράριο, το μονότονο χαρακτήρα της δουλειάς και τις κακές συνθήκες, η δουλειά στη Ζώνη Ελεύθερου Εμπορίου αποτελεί ελκυστική λύση για πολλούς, καθώς υπολογίζεται πως το 80% του πληθυσμού της Νικαράγουα ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, ενώ τα δύο τρίτα του οικονομικά ενεργού πληθυσμού της χώρας είναι άνεργοι ή η εργασία τους δεν μπορεί να τους εξασφαλίσει τα απαραίτητα για την επιβίωσή τους.

Η νικαραγουανή κυβέρνηση ίδρυσε τη Ζώνη Ελεύθερου Εμπορίου σε μια προσπάθεια να προσελκύσει ξένες επενδύσεις στη χώρα. Οι όροι όμως που προσφέρει στις ξένες εταιρίες, είναι αμφίβολο αν βοηθούν την παραπαίουσα οικονομία της χώρας. Κυριότεροι απ' αυτούς είναι η πλήρης εξάιρεση

Η ζωή στις "μακίλας"

από φορολόγηση εισοδήματος, εισαγωγής και εξαγωγής προϊόντων, καθώς και η χωρίς περιορισμούς εξαγωγή των κερδών. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η Ζώνη γνωρίζει ραγδαία ανάπτυξη. Καθώς όμως το σύνολο των πρώτων υλών εισάγεται από άλλες χώρες και το τελικό προϊόν επανεξάγεται όλο, στην τοπική κοινωνία μένουν μόνο οι ισχνοί μισθοί των εργατών και το νοίκι που πληρώνουν οι πολυεθνικές στην κυβέρνηση για τη χρήση των έργων υποδομής. Ουσιαστικά, το μοντέλο των Ζωνών Ελεύθερου Εμπορίου, που προωθείται από τους διεθνείς οικονομικούς και πιστωτικούς οργανισμούς -όπως το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα και η Υπηρεσία για τη Διεθνή Ανάπτυξη των ΕΠΑ-, χρησιμεύει μόνο ως μέσο πρόσβασης των πολυεθνικών στο πτηνό εργατικό δυναμικό αδύναμων οικονομικά χωρών.

Οι νικαραγουανοί εργαζόμενοι στη Ζώνη έχουν κινητοποιηθεί τελευταία με κύρια αιτήματα την αναγνώριση του νεοσύστατου συνδικάτου τους από το υπουργείο εργασίας και το σεβασμό από την εργοδοσία των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων τους, καθώς συνήθως οι εργάτες που προσπαθούν να οργανωθούν απολύονται. Στα πλαίσια της προσπάθειάς τους αυτής, έχουν έρθει σε επαφή με τους συνδικαλιστές από τις ΕΠΑ, απ' όπου μπορεί να ασκηθεί αποτελεσματική πίεση, καθώς το σύνολο της παραγωγής εξάγεται εκεί.

2. Γουατεμάλα

Χρειάστηκαν χρόνια διεθνών κινητοποιήσεων για να αποκτήσουν οι εργάτες των μακίλας (ιδιοκτησίας της Philips, Van Heusen στη Γουατεμάλα) το δικαίωμα να έχουν συνδικαλιστικό όργανο. Έχουν περάσει όμως 4 χρόνια από τότε, και η εταιρία που καμίσων αρνείται ακόμα να διαπραγματευτεί συλλογική

σύμβαση με τα συνδικάτα τους. Σε ολοκλήρωση τη βιομηχανική ζώνη της Γουατεμάλας όπου εργάζονται 70.000 άνθρωποι, ούτε ένα εργοστάσιο δεν έχει υπογράψει σύμβαση με τους εργαζόμενους σ' αυτό.

Οι εργάτες της Philips, Van Hausen οργανώνονται μυστικά για μήνες, και ξαφνικά το Σεπτέμβριο ανακοίνωσαν την απαίτησή τους να διαπραγματευτούν με την εταιρία, αφού πρώτα εξασφάλισαν την εγγραφή στο συνδικάτο αριθμού εργατών πάνω από το απαραίτητο 25% του συνολικού αριθμού των εργαζόμενων στην επιχείρηση. Σύμφωνα με εθνικό νόμο, κάθε επιχείρηση είναι υποχρεωμένη να διαπραγματευτεί με τους εργάτες όταν τουλάχιστον 25% απ' αυτούς είναι συνδικαλισμένοι. Η Philips, Van Hausen όμως αμφισβητεί ότι το συνδικάτο εκπροσωπεί πράγματι το ποσοστό των εργαζόμενων, ενώ παράλληλα ασκεί πιέσεις στους εργάτες.

Από ειρωνεία της τύχης, υψηλόβαθμο στέλεχος της εταιρίας κατέχει επίσης θέση στην οργάνωση για τα ανθρώπινα δικαιώματα HRW. Όταν αυτό μαθεύτηκε, η HRW συμφώνησε να αναλάβει να εξακριβώσει αν το συνδικάτο πραγματικά εκπροσωπεί το 25% της εργατικής δύναμης του εργοστασίου. Τα αποτελέσματα της έρευνας δεν ήταν ακόμα γνωστά στις 14 Δεκέμβρη, που έκλεισε το εργοστάσιο για τρεις εβδομάδες.

3. Σαλβαδόρ

Η επιτροπή αλληλεγγύης στο λαό του Ελ Σαλβαδόρ (CISPES) διεξάγει εκστρατεία ενημέρωσης για το ρόλο των ΕΠΑ στη χώρα αυτή. Οι ΕΠΑ εφαρμόζουν ένα πρόγραμμα "βοήθειας" προς το Σαλβαδόρ, με σκοπό τη δημιουργία ζωνών ελεύθερου εμπορίου, αδιαφορώντας για τις εργασιακές συνθήκες που επικρατούν εκεί.

Κατά την περίοδο των γιορτών των Χριστουγέννων, συνηθίζεται στις τοπικές "μακίλας" να απολύεται μεγάλο μέρος του εργατικού δυναμικού, για να μην χρειάζεται να πληρώσουν οι εργοδότες δώρο Χριστουγέννων.

(πηγή: Witness for Peace)

Η εξέγερση του Σπάρτακου

«Σ' όλες τις προηγούμενες επαναστάσεις, οι αντίπαλοι συγκρούονταν με ακάλυπτο πρόσωπο: τάξη εναντίον τάξης, πρόγραμμα εναντίον προγράμματος. Στην τωρινή επανάσταση, οι στρατίες που προστατεύουν την παλιά τάξη πραγμάτων δεν επεμβαίνουν πια κάτω απ' το λάβαρο των διευθυντικών τάξεων, αλλά κάτω απ' τη σημαία ενός "σοσιαλδημοκρατικού κόμματος". Αν το βασικό ερώτημα της επανάστασης είχε τεθεί τίμια και ανοιχτά: καπιταλισμός ή σοσιαλισμός, η μεγάλη μάζα του προλεταριάτου δεν θα είχε καμμία αμφιβολία, κανένα δισταγμό.»

Ρόζα Λούξεμπουργκ, "Rote Fahne", 21 Δεκέμβρη 1918

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ ΤΟΥ 1918 είναι πια φανερό ότι η Γερμανία χάνει τον πόλεμο. Γίνονται γενικές απεργίες σε πολλές γερμανικές πόλεις (Βερολίνο, Αμβούργο, Μόναχο, Μάνχαϊμ κ.α.) και η γερμανική κυβέρνηση κηρύσσει κατάσταση πολιορκίας και απαγορεύει τις απεργίες. Αρχίζει ένα μεγάλο κύμα καταστολής κάθε εργατικής αντίστασης και έκφρασης δυσοφίας για τη συνέχιση του πολέμου, ένα αίσθημα που κυριαρχεί και μέσα στο στρατό.

Στις 28 του Οκτώβρη, το ναυαρχείο, σε μια στιγμή παροξυσμού, αποφασίζει να ρίξει 80.000 άντρες σε μια "αποφασιστική μάχη" για να "σώσει την τιμή του ναυτικού". Σε όλα τα πολεμικά πλοία υπήρχαν μυστικά επαναστατικά συμβούλια ναυτών, που παρακολουθούσαν τους αξιωματικούς. Τα πληρώματα των θωρηκτών Τύρινγκεν και Χέλκολαν εξεγείρονται και η ναυτική εκστρατεία ματαιώνεται. Στη ναυτι-

σταση. Οι στρατώνες ανοίγουν. Οι στρατιώτες, είτε μένουν αδιάφοροι ή πάνε με τους εργάτες. Ο Γουλιέλμος ο Β' παραιτείται από αυτοκράτορας και δραπετεύει στην Ολλανδία. Οι σοσιαλδημοκράτες, τώρα που η επανάσταση είναι γεγονός, αποβλέπουν στην εκμετάλλευσή της για να κατακτήσουν την εξουσία, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη της έντρομης γερμανικής αστικής τάξης. Οι ηγέτες της σοσιαλδημοκρατίας Έμπερτ, Σάιντερμαν και Μπράουν προτείνουν στους "ανεξάρτητους" (προπολεμικό σχίσμα της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας) να σχηματίσουν κυβέρνηση από κοινού. Στα γραφεία του "Vorwärts" (εφημερίδα των σοσιαλδημοκρατών) οι σοσιαλδημοκράτες ιδρύουν ένα "Συμβούλιο Εργατών και Στρατιωτών του Βερολίνου" για να ανακόψουν και αφομοιώσουν το γνήσιο ανερχόμενο κίνημα των συμβουλίων στην πόλη. Ο Έμπερτ διορίζεται καγκελάριος. Ο Σάιντερμαν ανακηρύσσει

κίνημα στη Γερμανία βρίσκεται μπροστά στο άμεσο ερώτημα "Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα". Αφού η σοσιαλδημοκρατία είχε προδώσει τις σοσιαλιστικές αρχές και ακολουθούσε την κατεύθυνση της αντεπαναστάσεως, η Λούξεμπουργκ ζητούσε από το γερμανικό προλεταριάτο να κάνει τη σοσιαλιστική επανάσταση ώστε να βοηθήσει και τα ρωσικά σοβιέτ, που κινδύνευαν από την Αντάτ και τα γερμανικά μισθοφορικά σώματα καταστολής. "Η κατάργηση της δικτατορίας του Κεφάλαιου και η πραγματοποίηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας: αυτό και τίποτα λιγότερο από αυτό είναι το ιστορικό αντικείμενο της τωρινής επανάστασης. Τεράστιο καθήκον, που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με διατάγματα από τα πάνω, που δεν μπορεί να γίνει ζωντανή πραγματικότητα παρά με τη συνειδητή δράση των μαζών, που εργάζονται στην ύπαιθρο και στις πόλεις, που δεν μπορεί να αποπερατωθεί παρά με την πιο υψηλή πνευματική ωριμότητα και τον ανεξάντλητο ηρωισμό των λαϊκών μαζών. Από το σκοπό της επανάστασης απορρέει ο δρόμος της, απ' το καθήκον απορρέει η μέθοδος".

Σύμφωνα με τη Λούξεμπουργκ, στα γεγονότα της 9ης Νοέμβρη βρισκόταν όλες οι ανεπάρκειες και οι αδυναμίες του γερμανικού προλεταριάτου, που ήταν διαπαιδαγγημένο από τη ρεφορμιστική σοσιαλδημοκρατία, συγχρόνως όμως είχε αναπτύξει και μια αληθινή επαναστατική δημιουργία, τα επαναστατικά συμβούλια. Σύμφωνα με τη Λούξεμπουργκ, για να προχωρήσει η επανάσταση θα έπρεπε να υπονομευτεί στη βάση του το αστικό κράτος, να του αποσπαστεί κάθε κοινωνική λειτουργία και η εξουσία να μεταφερθεί στα εργατικά συμβούλια. Πίστευε επίσης ότι χρειαζόταν πολλή δουλειά και χρόνος και επομένως το κίνημα των συμβουλίων δεν θα έπρεπε να συγκρουστεί μετωπικά με την αντεπανάσταση, αλλά, ταυτόχρονα με την οικονομική και πολιτική δράση των συμβουλίων, να υπονομεύεται και να αποκαλύπτεται ο ρόλος της σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης, βήμα προς βήμα, από ένα μαζικό, κοινωνικό, επαναστατικό αγώνα του προλεταριάτου και των σπαρτακιστών. Ήθελε επίσης να κερδίσει χρόνο ώστε το κίνημα να διευρυνθεί και στην ύπαιθρο, ώστε να μην χρησιμοποιηθούν από την αντεπανάσταση οι αγροτικοί πληθυσμοί για την καταστολή των συμβουλίων.

Στα τέλη Δεκέμβρη του 1918 συγκαλείται το εθνικό συνέδριο του "Σπάρτακου", που συγχρόνως είναι το ιδρυτικό συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γερμανίας. Το πιο άμεσο ζήτημα στο συνέδριο ήταν η συμμετοχή ή όχι στις εκλογές για την εθνοσυνέλευση. Το συνέδριο απέρριψε τη συμμετοχή. Η νίκη της επανάστασης φαινόταν βέβαιη σε όλους.

Η σοσιαλδημοκρατία, το γενικό επιτελείο του στρατού και παράγοντες της αστικής τάξης, είχαν υπογράψει μυστική συμφωνία για την καταστολή του βερολινέζικου προλεταριάτου. Η κυβέρνηση ανακινώνει τον αφοπλισμό των σωμάτων ασφαλείας που είχαν συγκροτηθεί από τους εργάτες. Ο επικεφαλής τους, ο Άιχhorn, ένας ανεξάρτητος αριστερός σοσιαλδημοκράτης, αρνείται να εφαρμόσει την απόφαση. Το βράδυ της ίδιας μέρας, ανεξάρτητοι σοσιαλδημοκράτες, η "Οργάνωση Ανθρώπων

τοβουλίες, όμως ο τελικός στόχος παρέμενε θολός.

Στο αντίπαλο στρατόπεδο, η αναποφασιστικότητα και η αναμονή έλαβαν γρήγορα τέλος. Ο σοσιαλδημοκράτης Νόσκε δηλώνει στο συμβούλιο των υπουργών: "Ας είναι! Κάποιοι από μας πρέπει να παίξει το ρόλο του αιμοβόρου σκύλου. Εγώ, δεν φοβάμαι τις ευθύνες". Ο στρατός, υπό τις διαταγές του Νόσκε, παίρνει θέσεις μάχης και αρχίζουν οι επιθέσεις ενάντια στους εξεγερμένους.

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ, η οποία, όπως και ένα μεγάλο μέρος των σπαρτακιστών, δεν ήθελε μια τόσο γρήγορη εξέλιξη των γεγονότων, στο βαθμό που μόλις είχαν αρχίσει να εκδηλώνονται κάποιες απεργίες και σε άλλες πόλεις εκτός του Βερολίνου, ουσιαστικά αναγκάστηκε

Τα "τάγματα θανάτου" του Νόσκε αποτέλεσαν τον πυρήνα για τον μετέπειτα σχηματισμό των Ες-Ες

ανακλαστική αντίδραση στους χειρισμούς των σοσιαλδημοκρατών, που εξακολουθούσαν να έχουν τον έλεγχο της κατάστασης και την πρωτοβουλία των κινήσεων. Εκτός αυτού, οι βερολινέζοι εργάτες, ουσιαστικά παρέδωσαν τον έλεγχο του κινήματός τους σε μια επιτροπή, και μάλιστα μια επιτροπή χωρίς καν ξεκάθαρους στόχους. Μια επιτροπή που χρονοτριβούσε σε άσκοπες συζητήσεις και τελικά παγιδεύτηκε σε διαπραγματεύσεις με τους σοσιαλδημοκράτες. Στους δρόμους, οι εξεγερμένοι είχαν πάρει μια σειρά από πρω-

από τις εξελίξεις, όπως και η πλειοψηφία των εξεγερμένων άλλωστε, να παραταχθεί στα οδοφράγματα. Οι επιθέσεις των "ταγμάτων θανάτου" που διοικούσε ο Νόσκε ήταν αδιάσπαστες και ανελέητες. Στις 11 Γενάρη, οι τελευταίοι εξεγερμένοι αναγκάστηκαν να παραδοθούν. Ακολούθησε όργιο καταστολής με συνοπτικές εκτελέσεις των εξεγερμένων. Στις 15 Γενάρη, εκτελέστηκαν οι Καρλ Λήμπκνεχτ και Ρόζα Λούξεμπουργκ. Η σοσιαλδημοκρατία είχε σώσει τον παλιό κόσμο...

Βερολίνο, 5 Γενάρη 1919

κή βάση του Κίελου, οι αξιωματικοί προσπαθούν μάταια να επιβάλλουν την τάξη. Οι εργάτες ενώνονται με τους εξεγερμένους ναύτες και σχηματίζουν συμβούλια που αναλαμβάνουν την εξουσία στην πόλη. Η επανάσταση αρχίζει στη Γερμανία. Οι σοσιαλδημοκράτες είχαν ήδη δηλώσει ότι θα συμμετείχαν στην κυβέρνηση για να αποφευχθεί η κατάρρευση της αυτοκρατορίας και ο ηγέτης τους, ο Νόσκε, πηγαίνει στο Κίελο για να επηρεάσει τους εξεγερμένους "υπέρ των βαθιών μεταρρυθμίσεων αλλά ενάντια στη βίαια επανάσταση που θα πρόσθετε κι άλλα βάσανα σ' αυτά που έχει ήδη τραβήξει ο γερμανικός λαός". Προσπαθεί να καταφέρει τους ναύτες να ξαναπάρουν τη θέση τους στα πλοία και να παραδώσουν τα όπλα, υποσχόμενος αμνηστία. Αποτυγχάνει, καταφέρνει όμως, χάρη στην ιδιότητά του ως αντιπροσώπου του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, να οριστεί κυβερνήτης του Κίελου.

Στις 9 Νοέμβρη 1918, στο Βερολίνο, εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες βγαίνουν από τα εργοστάσια και κατακλύζουν τους δρόμους. Η αστυνομία δεν προβάλλει καμμία αντί-

στο κοινοβούλιο τη "Γερμανική Δημοκρατία". Την ίδια στιγμή, ο Λήμπκνεχτ ένας από τους ηγέτες της επαναστατικής ένωσης "Σπάρτακος", μπροστά σε μια τεράστια συγκέντρωση, καλεί στον αγώνα για μια σοσιαλιστική δημοκρατία. Στα εργοστάσια και τις στρατιωτικές μονάδες σχηματίζονται συμβούλια. Οι φυλακές ανοίγονται και χιλιάδες κρατούμενοι αποφυλακίζονται. Στο Μπρεσλάου, οι εργάτες σπάνε τις πόρτες της φυλακής και απελευθερώνουν τη Ρόζα Λούξεμπουργκ. Οι σοσιαλδημοκράτες και οι "Ανεξάρτητοι" σχηματίζουν ένα υποτιθέμενο συμβούλιο αντιπροσώπων των επαναστατικών συμβουλίων που είχαν δημιουργηθεί. Αντιπροσωπεύει επαναστατών εργατών ζητούν να προστεθεί στο συμβούλιο αντιπροσώπων και ο Λήμπκνεχτ. Οι σοσιαλδημοκράτες διαφωνούν. Το ίδιο βράδυ, οι σπαρτακιστές καταλαμβάνουν το κτίριο και τον εξοπλισμό της εφημερίδας "Lokal Anzeiger". Στις 18 Νοέμβρη του 1918 κυκλοφορεί το 1ο φύλλο της "Rote Fahne", της "Κόκκινης Σημαίας". Η Ρόζα Λούξεμπουργκ, στην ομιλία της για το πρόγραμμα του "Σπάρτακου", τονίζει ότι το επαναστατικό

5 ΓΕΝΑΡΗ 1919: Εξέγερση των σπαρτακιστών στο Βερολίνο.

5 ΓΕΝΑΡΗ 1960: Σκοτώνεται σε συμπλοκή με την αστυνομία ο Francisco Sabaté.

8 ΓΕΝΑΡΗ 1933: Αναρχική εξέγερση σε μεγάλη έκταση της Ισπανίας.

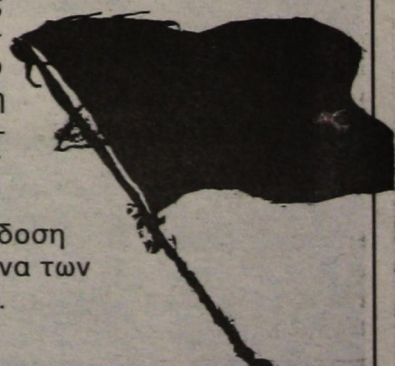
9 ΓΕΝΑΡΗ 1870: Πεθαίνει ο Αλ. Χέρτσεν, πρωτεργάτης του κινήματος των "ναρόντικων" και συνιδρυτής της οργάνωσης "Γη και Ελευθερία".

9 ΓΕΝΑΡΗ 1905: Πεθαίνει η αγωνίστρια Luise Michel, κορυφαία μορφή του γαλλικού αναρχικού κινήματος και της παρισινής κομμούνας.

9 ΓΕΝΑΡΗ 1919: Αρχίζει η "κόκκινη βδομάδα" στο Μπουένος Άιρες.

10 ΓΕΝΑΡΗ 1990: Βίαιες συγκρούσεις στην Αθήνα, οι μεγαλύτερες από το πολυτεχνείο του '73, μετά τη δολοφονία του καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα.

11 ΓΕΝΑΡΗ 1919: Παράδοση του τελευταίου πυρήνα των σπαρτακιστών στο Βερολίνο.

Τα θερμά επεισόδια ενός ψυχρού πολέμου

Η ελληνοτουρκική αντιπαράθεση οξύνθηκε για μια ακόμη φορά τις τελευταίες ημέρες. Αφορμή υπήρξε η αγορά από την κυπριακή κυβέρνηση των ρώσικων αντιαεροπορικών πυραύλων S-300. Η Άγκυρα εκτοξεύει απερίφραστα απειλές πολέμου, οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ και της Μεγάλης Βρετανίας εκφράζουν την έντονη αντίθεσή τους για την αγορά, η Γερμανία επιδεικνύει τη δυσφορία της. Από την άλλη η ελληνική κυβέρνηση στηρίζει τις αμυντικές επιλογές της Κύπρου η οποία με τη σειρά της επιμένει στις ειλημμένες αποφάσεις της. Τα τελευταία γεγονότα δείχνουν (με την ελάχιστη σιγουριά που μπορεί να έχει κανείς όταν καταπιάνεται με τις διεθνείς διπλωματικές σχέσεις) ότι το Κυπριακό μπαίνει σε μια νέα φάση. Από τη μια μέρα τείνει να ξεκουνηθεί από το βάλτο στον οποίο έχει βουλιάξει τα τελευταία 23 χρόνια και από την άλλη εγγράφεται πλέον πλήρως στην ατζέντα της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης. Ευρισκόμενο σε άμεση συνάρτηση με το status στο Αιγαίο. Το διπλωματικό παρασκήνιο έχει πάρει φωτιά, διαφαίνεται αμερικανική διαμεσολαβητική πρωτοβουλία, φημολογούνται σενάρια για λύση πακέτο στα ελληνοτουρκικά. Δεν θα ήταν άστοχο λοιπόν να καταβάλαμε μια προσπάθεια προ-

σέγγισης των ελληνοτουρκικών διακρατικών σχέσεων.

Η ελληνοτουρκική διαμάχη

Από το 1974 και μετά, η ελληνοτουρκική αντιπαράθεση είναι ταυτόχρονα το ζήτημα που κυριαρχεί στην πολιτικοκοινωνική ζωή των δύο κρατών, αλλά και μια μόνιμη απειλή για την εύρυθμη λειτουργία της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Η φρικώδης εισβολή του Αττίλα στην Κύπρο, η απτή απειλή πολέμου που ζήσαμε 3 φορές σε 23 χρόνια (Χόρα, Σισμίκ, Ίμια), οι -σχεδόν- καθημερινές αερομαχίες στο Αιγαίο, οι υπερεξοπλισμοί των δύο κρατών, η καταπίεση των τούρκων και των μουσουλμάνων της Δυτικής Θράκης, η καταπίεση των εναπομεινάντων ελλήνων της Τουρκίας, η ασύστολη δημαγωγική ρητορεία από κάθε λογής πολιτικάντηδες, ο πατριωτικός οίστρος που δηλητηριάζει τα μυαλά των πολιτών, είναι μερικά από τα γεγονότα που έχτισαν το μόνιμο καθεστώς εχθρότητας και αντιπαράθεσης ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία. Δεν θα ήταν υπερβολικό να πούμε ότι ο ελληνοτουρκικός ψυχρός πόλεμος (με τα τόσα θερμά και αιματηρά επεισόδια) δεν αποτελεί μόνο κορυφαία έκφραση της εξουσιοφρένειας милитарιστικών, πολιτικών και οικονομικών κέντρων εξουσίας

των δύο χωρών, αλλά και σημαίνουσα συνιστώσα για την εμπέδωση της κοινωνικής συναίνεσης. Ένας καταλύτης των σκέψεων και πράξεων των πολιτών και στις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Οι δύο τάσεις της εξωτερικής πολιτικής

Τα τελευταία χρόνια (δηλαδή μετά το τέλος της σχετιζόμενης με το μακεδονικό πατριωτικής έκρηξης) έχουν διαφανεί δύο κύριες τάσεις σε ό,τι αφορά την ελληνική εξωτερική πολιτική. Από τη μια μεριά υπάρχουν αυτοί που πιστεύουν ότι η σκληρή και ανυποχώρητη στάση είναι η καλύτερη δυνατή πολιτική απέναντι στον τουρκικό επεκτατισμό. Οι στρατιωτικοί, οι διπλωμάτες και οι πολιτικοί αυτού του ρεύματος διατείνονται ότι μόνο με τη στρατιωτική ισχύ μπορεί να αναχαιτιστεί ο τουρκικός επεκτατισμός που απειλεί τη μητέρα πατρίδα. Από την άλλη υπάρχουν αυτοί που πιστεύουν ότι μια πιο διαλλακτική στάση απέναντι στη γείτονα θα ευνοήσει την Ελλάδα πολλαπλά. Και αυτό γιατί θα γίνει αρεστή στις μεγάλες δυτικές δυνάμεις (ΗΠΑ, Ευρωπαϊκή Ένωση) και θα οδηγήσει σε μείωση των εξοπλισμών, οι οποίοι κοστίζουν ιδιαίτερα ακριβά. Σε αυτό το σημείο ίσως θα έπρεπε να αναφερθεί κανείς στις επιδιώξεις των νατοϊκών συμμάχων (κατά κύριο λόγο βέβαια των αμερικανών) στην περιοχή. Σε γενικές γραμμές οι ΝΑΤΟικοί από τη μια μεριά μεθοδεύουν την άμβλυνση των ελληνοτουρκικών διαφορών ώστε να μην παρουσιάζονται προσκόμματα στην νοτιοανατολική πτέρυγα της ατλαντικής συμμαχίας. Απ' την άλλη αρέσκονται στην ξέφρενη κούρσα εξοπλισμών στην οποία έχουν ριχτεί Αθήνα και Άγκυρα, μιας και αυτή φέρνει εκατομμύρια δολάρια στις δυτικές εταιρίες όπλων (τώρα τελευταία κι οι ρώσοι έχουν μπει στην αγορά αλλά αυτό δεν αλλάζει τη γενική εικόνα). Μέσα απ' αυτό τον κυκλώνα αντικρουόμενων συμφερόντων και επιδιώξεων προκύπτει η εκάστοτε πολιτική των ΝΑΤΟικών στα ελληνοτουρκικά. Τι μπορεί λοιπόν να απαντήσει κανείς στην προπαγάνδα των δύο τάσεων που ανταγωνίζονται για τη

διαμόρφωση της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, εξετάζοντας τα πράγματα από τη σκοπιά του ανθρώπου και όχι απ' αυτή του χρηματός και της εξουσίας; Οι αδιάλκτοι και αδιαπραγμάτευτοι πατριδολόγοι αντιλαμβάνονται ότι το τούρκικο καθεστώς εποφθαλμιά τα πετρέλαια του Αιγαίου και τους ουρανούς της μεθορίου. Είτε ελληνικές επιχειρήσεις, είτε τούρκικες -είτε αμερικανικές, είτε ευρωπαϊκές, είτε όλες μαζί- εκμεταλλεύονται τα πετρέλαια του Αιγαίου, εμείς (οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι εκτός πλασίων γενιότερα) θα είμαστε εκτός του κόλλου. Έτσι κι αλλιώς άλλωστε, κάθε εξόρυξη πετρελαίου σημαίνει τεράστια και ανεπανόρθωτη καταστροφή για τα σημαντικά οικοδομολογικά του Αιγαίου. Όσο για τους ουρανούς, αυτοί ούτε τώρα μας ανήκουν. Τους έχουν κυριεύσει τόσο τα Μπδίνγκ των αεροπορικών εταιριών, όσο και τα F-16 του στρατού (Εδώ θα πρέπει να καταστήσουμε σαφές σ' όλους τους τόνους, ότι οι ουρανοί της καρδιάς και του μυαλού μας θα εξακολουθήσουν να είναι ανυπότακτοι και ευγενείς). Στους δε διαλλακτικούς δυτικολόγους, το καλύτερο που θα μπορούσε να πει κανείς είναι ότι οι φιλεργητικές τους διακηρύξεις, όχι μόνο είναι κάλπικες, αλλά και σημαίνουν το ακριβώς αντίθετο. Γιατί όταν κάνουν λόγο για ειρήνη, αυτό που στην ουσία εννοούν είναι η α-γαστή συνεργασία του ελληνικού, τουρκικού και δυτικού μεγάλου κεφαλαίου, δηλαδή η πλήρης οικονομική καταστροφή του Αιγαίου και η όξυνση της εκμετάλλευσης του φυσικού περιβάλλοντος από τους κυρίαρχους. Με δυο λόγια οι δύο αυτές τάσεις είναι εκφάνσεις της ίδιας λογικής, της λογικής της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας, της λογικής της βαρβαρότητας.

Κι εμείς;

Αλήθεια, εμείς που θέλουμε να ξεφύγουμε από τη φρίκη του εθνικισμού, που θέλουμε να αποφύγουμε το πατριωτικό σφαγείο, που θέλουμε να δραπετεύσουμε από την εθνική αποχαύνωση, τι θα μπορούσαμε να κάνουμε; Πώς μπορούμε να πραγματώσουμε πολιτικά τη διεθνιστική μας κουλτούρα, την αίσθηση που έχουμε ότι πατρίδα μας είναι όλη η γη και αδέλφια μας όλοι οι καταπιεσμένοι; Κατά τη γνώμη μου το πρώτο που έχουμε να κάνουμε (πέρα βέβαια από την ιδεολογικο-πολιτική πάλη ενάντια στον εθνικισμό) είναι να καταδείξουμε ότι ο δικός μας διεθνισμός δεν έχει καμία σχέση με τον ψευδεπίγραφο διεθνισμό των δυτικολόγων. Και αυτό γιατί ο διεθνισμός μας δεν είναι πολιτικο-ιδεολογική έκφραση επιχειρηματικών συμφερόντων, αλλά ηθική -και αισθητική- επιλογή. Είμαστε διεθνιστές όχι γιατί πιστεύουμε στο ενιαίο των αγορών, αλλά γιατί είμαστε βέβαιοι ότι πέρα από διαφορές γλώσσας, θρώ, εθίμων, χρώματος, αισθητικής αντίληψης, όλοι οι άνθρωποι έχουν τις ίδιες ανάγκες. Αυτό είναι που μας ωθεί να αποφύγουμε τη σφαγή με τους εξαπεναντίας γείτονες μας. Από κει και πέρα καλό θα ήταν να αποφύγουμε ορισμένα λάθη του παρελθόντος. Η στείρα συνθηματολογία, ο λαϊκισμός, ο ξύλινος λόγος, η ιδεοληψία, δεν είναι οι καλύτεροι οδηγοί για ένα αντιστρατιωτικό, αντεθνικιστικό κίνημα. Αντιθέτως, η ευρύτερη δυνατή συσπείρωση διαφορετικών πολιτικών ρευμάτων και απόμων, καθώς και η πολυμορ-

φία στη δράση και στα χρησιμοποιούμενα μέσα παρέμβασης, ίσως να αποτελούσαν στοιχεία που θα συντελούσαν στην ουσιαστική αντιμετώπιση της πολεμικής παράνοιας. Η κατεύθυνση στην οποία θα έπρεπε να κινηθούμε είναι αυτή της προσέγγισης των δύο κοινωνιών, της προώθησης του διεθνισμού ως κοινωνική αξία ενάντια στη διαφαινόμενη όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού (είτε ως "πραγματικής" πολεμικής κρίσης, είτε ως μπλόφας στη διπλωματική σκακιέρα). Έτσι κι αλλιώς θα πρέπει να αρνηθούμε τη φρίκη ακολουθώντας το παράδειγμα του υπέροχου λιποτάκτη του Μπορίς Βιαν.

Γ.Α.

Ο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

του Μπορίς Βιαν.

Κύριε πρόεδρε
Σας γράφω ένα γράμμα
Που ίσως να διαβάσατε
Αν έχετε καιρό

Φτάσαν τα χαρτιά μου
Πως πρέπει να καταταγώ
Να φύγω για τον πόλεμο
Το αργότερο Τετάρτη

Όμως κύριε πρόεδρε
Δεν πρόκειται να πάω
Δεν βρέθηκα σ' αυτή τη γη
Για να σκοτώνω αθώους

Δεν θέλω να θυμώσετε
Μα πρέπει να σας πω
Πως τό'χω πάρει απόφαση
Να γίνω λιποτάκτης

Βλέπω στη δική μου ζωή
Πώς πέθανε ο πατέρας μου
Πώς φύγανε τ' αδέρφια μου
Και τα παιδιά μου κλαίνε

Η μάνα μου απ' τα βάσανα
Τώρα βαθιά στον τάφο
Γελάει με τους εξοπλισμούς
Περιγελάει τους τοίχους

Όταν με χώσαν φυλακή
Αρπάξαν τη γυναίκα μου
Αρπάξαν τη ψυχή μου
Το παρελθόν που αγάπησα

Αύριο ξημερώματα
Την πόρτα θα χτυπήσω
Στα μούτρα των γεκρών
καιρών
Και θα χυθώ στους δρόμους

Θα ζητιανέψω τη ζωή μου
Γυρνώντας τη Γαλλία
Από Βρετανία ως την Προβηγία
Και σ' όλους θα φωνάζω

Άρνηση στην υποταγή
Άρνηση στην κατάταξη
Μην πάει κανείς στον πόλεμο
Να φύγετε αρνηθείτε

Αν πρέπει αίμα να χυθεί
Να δώσετε το δικό σας
Αφού αυτό διδάσκατε
Σε όλους, κύριε πρόεδρε

Και αν είναι να με πιάσετε
Πέστε στους χωροφύλακες
Ότι θα είμαι άοπλος
Και αν θέλουν, ας μου ρίξουν

(Μετάφραση: Α.Φωστιέρης
και Θ. Νιάρχος)

